

TERÄLEHTITALO

Tomas Vapaataival

SISÄLLYS

I OSA

Henkilökuvia	4
Alkutarinoita	14
Eläimellisiä tarinoita	22

II OSA

Noituuden alkeet	30
Väliosia	35

III OSA

Harmaa laakso	46
Taivaanrannan maalari	56
Terälehtitalo	61

IV OSA

Osuuteni keskustelussa Alvaron ja Fernandon kanssa	69
Nag Hammadi (on my mind)	77
Liekki	83

I OSA

HENKILÖKUVIA

ETSIJÄ JACK

Nopea syöksy nukkuvan kehon otsan läpi ja hän on hereillä, avaa silmänsä ja yrittää muistaa. Paluun viime hetket ovat enää mielessä jäljellä, jokunen metri kiitävää lentoa, ei muuta. Herännyt keho on sysännyt loput unohduksiin.

Äskeinen ei ollut tavallista unta. Tavalliset unet kutoutuivat ajatuksista ja tunteista ja haihtuvat ympäriltä kuin sumu. Tai kuin laukaus. Viime yönä hän oli ollut muualla ja nyt hän oli täällä, ja täällä hänen nimensä oli Jack.

Jack nousee ylös, peseytyy, pukeutuu, syö. Mietiskelee hetken, jää katsomaan ikkunasta ulos. Päivän tapahtumat ovat ottaneet hänet mukaansa.

Tässä maailmassa hänellä on omat kiskot, joita pitkin kulkea, näkymättömien säikeiden rataverkosto, hänen tämänpäiväinen tiensä. Täällä hän on nuo säikeet, hän on tuo tie. Hän on Jack.

Mustat housut, tumma paita, harmaa takki. Kevyet tossut, kulunut hattu, villasormikkaat. Vilkaistu peiliin. Hän ei näytä mieheltä eikä naiselta. Hän näyttää hoikalta, lyhyeltä ja sulavalta. Ei mitään silmiinpistävää, ei mitään huomiota herättävää, yksi kulkija monien muiden joukossa.

Päivä on alussa. Jack avaa huoneistonsa ulko-oven ja astuu ulos.

Ulkona tummanharmaiden katujen suorakulmainen verkosto. Korkeita rakennuksia, nykäyksittäin liikkuvia autoja, räikeitä liikennevaloja. Taivas on harmaa, pilvimassa matelee hitaasti, sataa utuista tihkusadetta. Kumaraista ihmisvilinää joka puolella, nopeus noin kuusi kilometriä tunnissa tasaisella suoralla. Määränpäät ennalta sovittuja, poikkeamat reitiltä harvinaisia, ja silloinkin ne tapahtuvat aina ennustettavissa rajoissa.

Jack valitsee reittinsä, alkaa kävellä, varoo ajautumasta mukaan ihmisvirran imuun. Hän kävelee, kävelee, kävelee, pysähtyy risteykseen, katselee tarkasti ympärilleen. Jalkakäytävällä seisoo vanha mies, seisoo liikumatta aloillaan, katsoo suoraan kohti Jackia. Mies on pitkä ja laiha, ryhti suora. Poplaritakki, parransänki, kävelykeppi. Viittoon tulemaan luo.

Jack harkitsee hetken, myöntyy, kävelee lähemmäs. Mies kumartuu kohti, katsoo silmiin ja kertoo:

”Kolmen tienristeyksen yli länteen, tien vasemmalla puolella lyhyet portaat, portaiden päässä puistoaukio talojen keskellä. Aukiolla kolme lehmusta, niiden alla kolme puista penkkiä, penkit punaisiksi maalattuja. Valitse keskimmainen penkki ja odota siellä. Tiedät mitä tehdä, tiedät koska poistua.”

Mies kääntyy ympäri, kävelee pois. Jack empii, etsii katseellaan reittiä. Hän oli matkalla eri suuntaan, ja siinä suunnassa häntä odotti paikka, hänen aamupäivän etappinsa. Jack miettii, lopettaa miettimisen, kääntyy katsomaan vanhaa miestä. Miestä ei enää näy. Jack tekee valinnan ja kääntyy kohti länttä, suojatien liikennevalo on vihreä, Jack alkaa kävellä.

Kolmen kerrostalon reunustama puistoaukio on tyhjä, lehmusten alla ei näy ketään, kukaan ei istu yhdelläkään kolmesta puisesta penkistä. Jack istuu keskimmaiselle penkille, etsii mukavan asennon, tihkusade ei yllä lehmusten alle. Penkiltä on esteetön näkymä alemmas kadulle, siitä on hyvä tarkkailla liikehtivää virtaa ja kuunnella miten ympärillä kaupungin äänet kimpoilevat ja sekoittuvat.

Jack itse on hiljaa, rauhassa paikoillaan. Hänellä ei ole kiire, hän ei odota mitään, hänen ei tarvitse liikehtiä levottomasti eikä päästää ääntäkään. Hän hengittää syvään, seuraa hetken hengitystään, ei ajattele mitään.

Jokin Jackin sisällä kääntyy päälle. Se on kuin lämmin välähdys, kimppu oivallusta. Tunteet ja ajatukset tulevat jälkijunassa, Jack odottaa, antaa niiden kiteytyä rauhassa:

Nyt on marraskuu, en muista miten olen tänne tullut, tähän maailmaan. En muista mistä, en muista miksi. Kun olen täällä, yritän muistaa väärällä muistamisen välineellä. Se on väline, joka on syntynyt täällä, ja se voi muistaa vain tätä maailmaa, ei muuta.

Nyt on marraskuu, sataa tihkua ja istun tässä penkillä. Tämä hetki on piste, joka ei sijaitse minkäänlaisen aikajanan yhdessäkään kohdassa. Tämä hetki sisältää kaiken, mitä muista hetkistä muistan, ja se on tarina, joka on aina sama: ”Se alkoi silloin ja silloin ja sitten tapahtui sitä ja sitä ja sitten...” Mutta jatkuvuutta ei ole, ei kokonaiskuvaa, ei alkupistettä. On vain muistamisen palasia, ja niistä voi rakentaa minkäläisen kuvan hyvänsä.

Mikä on kaikkein tärkeintä? Se, mitä ei voi tavoittaa tällaisella muistamisen tavalla. Se, mikä on olemassa ja tavoitettavissa tämän maailman muistivälineestä huolimatta. Ilman kaikkein tärkeintä elämä on pelkkä umpikuja, ja muistin kertomat tarinat tiiliä seinissä, joista umpikuja on rakentunut.

Ja siinä umpikujassa ainut toivo ulospääsystä on kuolema, sillä takaisinpäin ei ole paluuta.

Ja sekin toivo on pelkkää uskoa, ei muuta.

Nyt on marraskuu ja istun tässä penkillä, koska mies kadulla minut tänne lähetti. Ja täällä minä ajattelen tätä kaikkea ja kaipaan ja haluan muistamista, joka on tietämistä eikä muistamista. Ja tietämisen hetket tulevat, jos tulevat – niin kuin ne monesti tulleet ovat – kunnes katoavat ja vain tavallisia muistoja jää jäljellä, lähes täsmälleen muiden muistojen kaltaisia, ei enempää, ei vähempää.

Ja kerran koittaa hetki, jolloin tietäminen tulee ja jää pysyväksi.

Ja silloin kaikki muu on ohi, eikä palaa koskaan takaisin.

Oksa rasahtaa Jackin selän takana, Jack kääntyy, ei ketään. Toinen rasahdus, kahahdus, tömähdys. Puu on pudottanut oksan. Aukio on tyhjä, ei ketään muuta paikalla. Tuuli kuljettaa sateesta kiiltävää keltaista lehteä kohti katua, äänet ovat vaimentuneet, aurinko pilkahtaa hetkeksi esiin pilvien lomasta.

Jack odottaa penkillä, oivallus on hiipunut, hän odottaa pitkään ja hiljaa kunnes sade yltyy ja tulee kylmä. ”Kuin elämä”, Jack sanoo ja nousee ylös, kävelee kohti portaita, portaita alas kadulle, pysähtyy siihen. Vaihtoehtoina ovat suunnat vasen ja oikea. Hän saapui puistoon vasemmalta, päättää poistua oikealle. Jack hymyilee, ottaa askeleen, alkaa kulkea ilman määränpäättä, ilman harkittuja aikeita.

PROFEETTA OMALLA MAALLAAN

Joo, hän hieman viljeli mutta päätoimenaan huonekaluja rakensi. Ja joskus jotain isompaakin jos tarve oli. Ja siinä sivussa sitten profetoi kun hetki tuli. Yleensä hetki tuli hänen talonsa takapihalla, kasvimaan vieressä lähellä kaivoa, vuodenajasta tai päivänkierrosta riippumatta.

Hyvää hänen profetoimisensa oli. Miltei suora linja ylhäältä alas asti auki, siis ehtaa priimaa sen pystyi tavallinen maallikkokin sanomaan, mutta ei hän siitä itse erityisemmin pitänyt. Hän olisi mieluummin hoitanut asian jotenkin toisin, olihan se melko lailla noloa sillä tavalla omalla pihamaallaan ja useimmiten täysin varoittamatta, kylätie kun kulki siitä ihan vierestä, mutta ei se ollut hänen valintansa.

Kyläläiset tulivat usein kuuntelemaan jos lähistöllä olivat, eivät juurikaan pilkanneet, eivät ainakaan avoimesti nauraneet. Ja ne muutamat jotka ymmärsivät ottivat opiksi sen minkä kykenivät, mutta eivät asiasta erikseen kylillä huudelleet.

Tätä oli jatkunut jo vuosia, se oli alkanut kun hän oli ollut aikuisuuden kynnyksellä. Hän oli silloin kuollut pois ja syntynyt uudeksi, ja sen jälkeen elämä oli ollut hänelle tällaista näin, eli aika tavanomaista noin pääsääntöisesti ja sitten välillä hieman profetiaa. Puolisonkin hän oli löytänyt ja perheen perustanut, nautti kylällä suoraselkäisen mainetta, ei tehnyt asioistaan suurempaa numeroa. Hän harjoitti ammattiaan rehellisesti ja hyvin, rakentamansa huonekalut olivat korkealaatuisia, parempia kuin naapurikyliässä, se laajemmaltikin tiedettiin. Tilauksia siis tuli ja kauppa kävi, mutta ei se ollut syy siihen, miksi joskus vähän pitemmältäkin paikalle saavuttiin.

Hänen ystävänsä joskus ehdottivat, että voisihan hän antaa koko profetiomishomman olla, jos se kerran raskaaksi kävi, tai ainakin rajata vähän pienemmälle piirille. Ja hän ymmärsi heitä kun he näin sanoivat, mutta ei se toiminut sillä tavalla, ei sinne päinkään, ei asia ollut hänen tahtonsa hallussa. Hän profetoi laulamalla, ja kun laulu oli tulossa – jostain syystä useimmiten silloin kun hän oli menossa kaivolle – niin laulun oli tultava, kuin uloshengitys, ei sitä voinut pitkään pidätellä.

Ja elävöittäväähän taivasvirran läpihyöky oli. Hyviä hedelmiä hyvät puut kantavat, ja laulaessaan hän sai tuon totuuden joka kerta omakohtaisesti todeta, eli siitä puolesta ei ollut valittamista. Mutta siitä ei ollutkaan kyse.

Kai hän olisi voinut pyytää, että väylä sulkeutuisi. Niin, olisi hän voinut kirveellä katkaista omat jalkansakin, jos ei olisi halunnut enää koskaan kävellä, että sikäli. Eli mitä sitä miettimään, miksi pyristellä vastaan. Ei hän profetoimisensa ottamasta muodosta pitänyt, ja aika ja paikakin olivat hieman kyseenalaisia – elettiin kuitenkin pienessä maalaisyössä ahtaiden ajatusten ja kaukaisten kuninkaiden asettamien lakien ympäröiminä – mutta tällainen hänen elämänsä nyt oli.

Ei hän kyennyt itse näkemään tilannettaan kovinkaan hyvin, eikä sitä nähnyt hyvin kukaan muukaan. Itse laulu oli hänelle ilo, ja kyllä hän laulunsa vaikutuksia jonkin verran itsekin hahmotti, ainakin sen verran kuin profetoimisen kannalta tarpeen oli. Mutta kyllä näkeviä silmiä sen verran ympäriltä löytyi, ettei profetoimisen laajempi vaikutus huomaamatta jäänyt. Niin, ei sitä voinut mitenkään olla huomaamatta, ja sen myönsivät välillä syrjemmässä naureskelijatkin, joskus herkemällä hetkellään ainakin.

Mutta oli hänen palveluksensa taakka siltikin, sen näki päällepäin, työtä työn päälle ja minkälaista. Eikä se työ itsessään vaan työympäristö, siitä hän läheisilleen joskus synkemmällä sävyllä puhui. Vaikka ymmärsi hän asiointilan tietenkin ja näki ja kiitti miten hienosti kaikki oli hänen elämässään järjestynyt. Hommat oli hoidettava, ja koska ajat olivat mitä olivat, niin sille tosiaan oli enemmänkin tarvetta. Kyse oli laulusta eikä hänestä, tai hänhän oli kuollut pois, jotta laulu voisi tulla, mutta kuitenkin.

Eikä hänen laulamisensa edes ollut se varsinainen asia, vaan se mitä laulun yhteydessä välittyi. Ne joilla kuulevat korvat olivat, alkoivat kuulla paremmin. Sama laulu lauloi jokaisessa, niin, se laulu lauloi kaikkialla. Oli vain muutamia esteitä laulun tiellä siellä ja täällä, sielullinen muistinmenetys ja tietämättömyys olevan ytimeistä ja muuta sellaista, ja juuri siksi hän lauloi talonsa takana kaivon vieressä, melkein joka päivä, ja me kuuntelimme hiljaa aidan takana.

ERÄS NOITA

1.

Oli eräs noita, oikea noita, ja hän napsautti sormiaan noitamaisesti naps! Ja koska hän oli voimakas noita, jolla oikeaa voimaa oli, niin kohtalon langat vaihtuivat.

Tai ei, ei noidalla ollut voimaa lainkaan, ja juuri siksi langat häntä tottelivat. Ei edes ollut koko noitaa, oli vain pelkkä tyhjä kuori, jonka läpi voimat liikkuivat ja naps!

reitit kokonaan uudessa uskossa, sekasotku siistiytyessä, väärät mielet kääntymässä.

Se oli tämän noidan homma, olla vaan ja välillä vähän napsutella. Kaikkien lankojen tuolta puolen oli voima tullut ja noitaa koskenut ja siten noidaksi muuttanut. Ei enää muuta jäljellä kuin noitamainen kuori ja vähän ihmis-täytettä silmänlumeeksi, todellinen sisältö tuli nyt toisaalta. Ja tuo sisältö hän oli, noita kun kerran oli ja naps!

kohtalon langat vaihtuivat.

2.

Ennen ne asuivat jossain korpimailla tuntureiden takana kotapahasissa, metsien laidoilla pienissä mökeissä korppien parissa,

mutta tämä asui huoltoaseman takana kerrostalossa ja kävi töissä kaupassa. Ajat olivat muuttuneet. Nykyisin oli parempi näyttää siltä kuin muutkin eikä noidalta. Ja jos rumpua aikoi käyttää, niin ajankohta oli kerrostaloasunnossa tarkkaan huomioitava. Ja puheissa omista puuhista oli vähän enemmänkin kierreltävä ja pidettävä oleellinen selkeästi omana tietona, muutoin ei saisi noidantyötään toimittaa häiriöittä ja rauhassa.

Yksinäistä hommaahan se oli vaan mitä siitä, tehtävä mikä tehtävä, hommansa oli kullakin ei hän omaa osaansa ollut valinnut. Ja vaikka olisikin, ei siitä enää irti päässyt, ei se niin toiminut.

HIEMAN MINUSTA

1. MINÄ JA KUU

Täällä minä olen, takapihan aidan takana kertomassa näitä juttujani. Joskus ihmettelen itsekin, miten olen tänne päätynyt. No, se minusta. Kiinnostavampaa on esimerkiksi se, että kuun reunasta kasvaa spiraaleille kiertyviä kärhiä. Niitä ei ole kovin helppo nähdä, eikä ne nähdessään voi olla varma siitä, että katselee kuuta. Sitä ei oikein tiedä mitä silloin katselee, mutta jälkikäteen taipuu väistämättä johtopäätökseen, että kyllä sen täytyi olla juuri kuu. Mikä muukaan se olisi voinut olla?

Miksi kuun reunasta kasvaa spiraalikärhiä, on taas kokonaan toinen kysymys. Tietääkseni aiheesta ei ole tehty ainuttakaan kunnollista tutkimusta, vaikka aihe olisi ehdottomasti tutkimisen arvoinen. Nykyaikainen kuututkimus onkin ajautunut pahasti sivuraiteelle ja pysytellyt siellä jo aivan liian kauan aikaa.

Kuu ei siitä paljoa välitä. Se on nähnyt jo niin paljon kaikenlaista.

2. KIRJE KOTIPUOLEEN

Kyllä minä tiedän, ettei siellä kotona ole ketään tätä lukemassa. Eikä näitä kirjoituksia ole tarkoitettu niille aineettomille silmillekään, jotka pälyilevät olkani yli niitä kirjoittaessani. Eivät he näitä voi mitenkään ymmärtää. Minä hourailen täällä itsekseni kynäni kanssa, kuvittelen aikani kuluksi yhtä ja toista tästä maailmasta ja kotipuolesta. Kotona mitään kirjeitä ei ole olemasakaan, eikä lukutaitoa tai lukijoita. Yhteydenpito täältä kotiin tapahtuu samoin kuin se tapahtuu kotiväenkin kesken, ja siitä taas voidaan päätellä, etten ole koskaan lähtenyt minnekään.

Terveisiä täältä jostakin siitä huolimatta.

ALKUTARINOITA

PUUTARHA

1.

On vaikea uskoa, että koko maailmankaikkeus on vain pimeää savunkaltaista usvaa ja siellä tapahtuvaa persoonattomien aikeiden värähtelyä.

Lisäksi maailmankaikkeus on pieni, vain häviävän pieni mustan tuprahduksen, niin pieni ja ohikiitävä, että sitä on täysin mahdoton ottaa vakavasti lukuun. ”Käväisikö tuossa äsken jotain”, saattaa kuulla kysyttävän, mutta siinä kaikki.

Maailmankaikkeuden sisällä asiat näyttävät kuitenkin toisenlaisilta.

2.

Adam oli ollut syntymästään saakka mielipuoli, oikeastaan jo ennen sitä, vaikkei hän tietenkään vielä silloin ollut Adam. Adam oli kadottanut kosketuksensa todellisuuteen ja kuvitteli, että hänen kohtalonaan oli tehdä suuria tekoja. Ei hän mitään saanut aikaan, vaikka myöhemmin monet väittivätkin niin. Mutta koska he olivat mielipuolia itsekin, ei heidän sanaansa voi luottaa.

Sitten Adam kuoli ja hän lakkasi olemasta Adam, mutta ei suinkaan mielipuoli, kuten aluksi mainittiinkin.

3.

Eevan mieli oli sokeutunut. Sillä ei nähnyt enää paljoa mitään. Opastakaan hänellä ei ollut, vaikka sellainen oli saatavilla. Mutta Eeva ei ymmärtänyt opasta pyytää, koska ajatteli näkevänsä melko hyvin.

Onneksi kuoppaan putoamisen pelkoa ei ollut. Eeva nimittäin oli jo kuopassa. Ei hän siellä viihtynyt, muttei toisaalta osannut kaivata poiskaan, hänen mielensä hän oli sokea eikä hän ymmärtänyt missä oli. Ja siellä kuopassa hän eleli.

ERÄÄN LASKEUTUMISEN KUVAUS

1.

Alfa ja Omega. Alkulähde. Luomakunta. Sitä me olimme, ja se oli kaikki mitä on.

Sitten syntyi se mieletön idea, ja se alkoi savuttaa välittömästi. Mustaa, sakeaa savua levisi ympäriinsä joka puolelle, ja Alkulähde katosi näkyvistä. Mitään vastaavaa ei ollut tapahtunut aiemmin, ja kaikki pasmat sekosivat kerralla. Osa meistä irtosi ja katosi kauhuissaan savun sisälle, ymmärtämättä mitä oli tapahtumassa. Tai ehkä se oli harkittu pako tapahtumapaikalta, motiiveista ei vielääkään ole täyttä varmuutta.

Savun seassa jakautuminen alkoi kertautua, kertautua ja kertautua, nopeus oli valtava, ja pian eksyneitä oli savun seassa lukemattomia, alkuperänsä miltei kokonaan unohtaneina.

2.

Ulottuvuuksia ja atomirihmastoja ilmaantui ympäriinsä, galaksijoukot ja tähtisummut kieppuivat, aurinkokunnat planeettoineen poukkoilivat pitkin poikin ja pimeyteen eksynyt valoviiva jakaantui ja kiteytyi yhä tiheämmiksi muodoiksi syntyvän kaikkeuden mukana.

Ekosysteemeitä, eliöitä, heimoja, sukuja. Elämiä, vuosia, hetkiä, sekunteja. Ja siellä sitä oltiin, outona olentona maailmankaikkeuden keskellä vailla ainuttakaan ymmärrettävää selitystä.

3.

Tietysti sieltä haluttiin pois ja takaisin kotiin. Paluureittejä etsittiin ja vartenotettavia keinoja kokeiltiin, mutta mikään ei toiminut.

Miten mikään siitä olisi voinut toimia? Tilanne oli mikä oli, ja kaikki reitit ja keinot olivat tilanteen sisäpuolella. Ratkaisu taas oli olla ulkopuolella. Eli tavallaan aika yksinkertainen juttu.

Mutta kuka ulkopuolella oikeastaan oli?

4.

Olentoja oli loputtoman paljon ja ne asuivat merkillisissä laatikoissa. Laatikoiden sisällä oli olentojen koko elämä.

Tai ei, ei se aivan niin ollut. Yhden laatikon sisältö *oli* yksi olento ja olennon koko elämä. Ne olivat yksi ja sama asia.

Laatikoiden ulkopuolella taas oli päättymätöntä mustankaltaista tyhjyyttä, ja juuri tyhjyydessä laatikoiden verkostot sijaitsivat.

Mutta eivät ne tiedäneet olevansa laatikko-olentoja. Se selvisi niille vasta lopussa.

ELÄIMELLISIÄ TARINOITA

TILANNEKUVA

Rivi kalpeita naamoja tiilimuurin seinustalla, odottavat silmät sidottuina laukausta. Taka-alalla lauma villakoiria mustissa liiveissä, ajavat polkupyörillä siistissä letkassa. Ne ovat etsimässä sirkusta jossa esiintyä, tai niin ne ainakin väittävät. Vaan mistä sitä tietää, huhu kertoo harkitusta kulissista, ja kulissin takana varkauksia kähmintää hämäräkauppoja.

Pommikuopat ympärillä täynnä kassakuitteja. Ostoslista oli pitkä mutta perusteltu, kunnollista tuhoa ei olisi muutoin saatu aikaan niin lyhyessä ajassa. Saavutetut edut on talletettu tulevaisuuteen, ja siellä viikatteen kanssa kulkeva luuranko nostaa hyvän tilin jälleen kerran.

Villakoiria ei paljoa kiinnosta, ne ajavat polkupyörillä kovaa vauhtia kohti omaa etua. Eksyneiden heimo on kokoontunut sivummalle katselemaan niiden menoa. He eivät enää tiedä mitä tehdä, heimon kaikkien sukulinjojen liikevoima kuin amatöörien nuorallakävelyä tyhjyyden yllä. Nuora on hauras, tyhjiys pimeä, heimon kohtalona on pudota ja kadota olemasta. Villakoirilla on sen sijaan muuta mielessä, ne polkevat tyylillä, kaartavat komeasti, niillä on kaikki vielä edessä.

Todistat tätä näkymää ja voit vain ihmetellä. Sanat pirskahtelevat mielen rakentamassa kokemuskuplassa, sen yläosassa ja melko tarkkaan keskellä. Päätät heittäytyä tilanteeseen ilman ehtoja ja hetket kuin kaistaleet ottavat sinut syliinsä ja asettavat näkymän keskelle. Näkymän ulkopuolella odottaa ääretön, se napauttaa etusormella rannekellonsa lasia ja katsoo merkitsevästi, sinua.

KUVAN KESKELLÄ KROKOTIILI

Krokotiili lojuu rantatörmällä hiljaa liikkumatta, miettii matelijamietteitä korkean heinikon seassa. Itkut oli itketty, ne eivät olleet auttaneet. Dinosauruspainajaiset vaivasivat edelleen, olivat pesiytyneet syvälle selkärangan keskelle. Vuosimiljoonien menneisyys oli siellä edelleen elossa, unien ohjelmointi armoton, tilanne mahdoton, henki haisi hampaat kiilsivät iltapäivän viiltävässä valossa.

Olisi ollut aterian aika, mutta oli viisaampaa pysytellä visusti piilossa. Saapasihmiset aseineen olivat jälleen liikkeellä, oli taas se aika vuodesta. Oli syytä olla varovainen siksikin, että uudet painajaiset eivät olleet kaiverneet uusiin sukupolviin niin helpolla, vain hyvin hitaasti ja huolella ne alkoivat iskostua. Jokaiseen vaiheeseen tarvittiin tuhatmäärin pelkoa ja uudenlaista rimpuilua saman vanhan väistämättömän edessä. Uusia ruumiita oli jo miljoonittain takana, mutta se ei vielä riittänyt, hirmuliskojen kauhu-aika hallitsi edelleen krokotiilien sieluissa, vaikka uudet mielipuolet olivat jo pitkään riehuneet pitkin poikin rämettä aseidensa kanssa.

Tässä kuvassa on jotakin pielessä, krokotiili ei tiedä mitä.

ETSIVÄ

Kolme pelleä riippuu köysistä, köydet kiinni ruokasalin kattohirressä, kattohirsi korkealla ruokapöydän yllä. Pellet huutelevat hävyttömyyksiä, solvaavat surutta ja nauravat. Alapuolella pitkän pöydän ääressä kaksi henkilöä, heidän edessään syvät lautaset ja kattila. Syövät eilistä soppaa aamiaiseksi vaikka on yö, eivät välitä ilkkuvista pelleistä.

Ruokasalin ovi työntyy raolleen, puudeli astuu ovenraosta sisään, pörhistää turkkiaan, haistaa mattoa, istuutuu alas. Puudeli ilmoittaa että on etsimässä tuttavaansa, kateissa jo kolmatta viikkoa, kaikki havainnot ja vihjeet olisivat enemmän kuin tervetulleita. Pellet vaikenivat, sopansyöjät vain katselevat, kukaan heistä ei ymmärrä puudelin puhetta. Puudeli ottaa rauhallisesti, ei hermostu, tämä on sille jo tuttua. Se nuuhkii rauhassa nurkat, vilkaisee välillä pellejä, syö mennessään pöydän alta pari murua. Ei vainua, ei vihjeitä, se alkaa tehdä lähtöä.

Toinen sopansyöjistä nousee äkisti pystyyn, avaa suunsa, ei saa sanotuksi. Toisen hartiat painuvat, asento kumartuu, lusikka tipahtaa kädestä. Pellet ovat edelleen hiljaa, tuijottavat katonrajasta lattiaa. Toisen silmissä kyynel ja toinenkin, toisen otsa syvillä uurteilla, molempien leukaperät pingottuneet ja kireällä.

Puudeli tarkkailee tilannetta mutta ei ymmärrä, koko juttu haisee pahalta ainakin kahdellasadalla eri tavalla. Mikä näitä ihmisiä oikein vaijaa, se ajattelee.

Näitäkin ihmisiä, se korjaa hetken kuluttua.

Pellet itkevät jo valtoimenaan, voihtivat hiljaa, sopansyöjät eivät saa soppaansa syödyksi, tuijottavat eteensä mykkinä. Yläkerrasta alkaa kuulua huutoa, samoin kellarista, puudeli katsoo parhaimmaksi poistua tässä vaiheessa paikalta. Se palaa omia jälkiään pitkin takaisin, ulkona kuu hymyilee sirppiä pää vinossa. Etsintä jatkuu, yhtä etappia viisaampana.

KUNINGAS

Kostean kumpareen korskea kuningas, kastemato, alkoi kirkua kovaa, sillä kuivuus oli kohta tulossa. Eikä mikä tahansa kuivuus, vaan matosielut seisauttava sysipimeä kuivuus, pahempaa kuin kuolema.

Matonäkijät olivat jo sukupolvien ajan siitä varoittaneet, ennustaneet, vaatineet mahtimadoilta toimenpiteitä, ja siihen ne olivat ryhtyneet. Oli perustettu kuninkaallinen erityislinja, taidoissa taitava, viisaudessa verraton, ja se oli ottanut tilanteen haltuunsa.

Matokuningas oli linjan haltija, viimeisin perinteenkantaja. Se tunsi kaamean kohtalon kihelmöivän ja hengittävän vasten kosteaa kehoaan, huohottavan malttamattomana. Se oli nyt tulossa, ennustus oli toteutumassa, ja koko matoklaani oli kumpareen sisällä kuin saalis tiukassa satimessa.

Ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin kirkua kuten vain kastematokuningaat osasivat, taajuudella taianomaisella, muinaisten lieroruhtinaiden kielellä, salaisen linjan tiedolla perityllä. Se oli laulu kuin lentoliskon huuto maanytimen taajuudella ja enemmän, koko kumpare täräisi laulun alla, huojui ja värähteli todellisuuksien rajalla kun kuningas täytti kohtalonsa.

Linnut vaikenivat, sulkivat nokkansa, unohtivat osaavansa lentää. Aurinko tärähti taivaalla, ei muistanut hetkeen paistaa. Tähtiä putosi mereen roppakaupalla, meri kiehahti, susi syleili lammasta. Ja sitten kaikki oli ohi ja jatkui taas, kaikki oli muuttunut, hiljaisuus laskeutui, eikä madon mahtavan tarvinnut enää laulaa.

KÄÄRMEETÖN VAIHTOEHTO

Kolme valokäärmettä, kaksi kieppuvaa, yksi suora. Käärmeet tanssivat sen pillin tahtiin, jota itse soitat. Ja miten käärmeet tanssivat määrää sen, mitä pillilläsi soitat, suljettu kehä pyörii, polku piiryy spiraalina kulkusi alla.

Tanssit käärmeiden kanssa ympäriinsä kunnes liikevoima loppuu, pilli putoaa, musiikki lakkaa, käärmeet karkaavat ja leviät pitkin poikin joka puolelle,

kunnes aloitat uudestaan alusta kaiken unohtaneena.

Uudet käärmeet samasta vanhasta muotista ja sama juttu pillin kanssa. Sävelmät kaikki moneen kertaan kuultuja, samat ympyrät jälleen kuljettavana, vaan ei voi mitään, näin se on ollut aina.

Vaihtoehto on olemassa, pitää siirtyä syrjään ja antaa sille tila, tositaroituksella. Ei se ole alkuunkaan helppoa, mutta lopulta:

Käärmeiden tilalla yksi ainut aurinko, joka ei häikäise eikä polta. Ja kun lämmin merituuli puhaltaa ja soi hiljaisuutta, on pillistä tullut tarpeeton. Katsot vaihtoehtoista näkymää kaikessa rauhassa, eikä katsoja ole enää sinä. Olet rauha etkä sinä, ei muuta sinusta jäljellä, ei tietä jota kulkea.

Tuuli puhaltaa, aurinko paistaa.

AASIN MATKA

Oli aasi, joka ei ollut kultainen, vaan ruskeanharmaa ja muutoinkin aika tavallinen. Mutta tämä aasi oli oppinut sydämessään kuvittelemaan ja kuvitelmissaan se osasi lentää. Se lensi monta kertaa kuuhun ja takaisin ja kauemmas, paljon kauemmas, eikä se lentäessään ollut enää aasi, vaan kimmeltävien kultahippusten kiitävä vana, vauhti oli huimaava, kaarteet ja syöksyt säkenöiviä kultasuihkuja. Aurinko oli aasin paras ystävä, kaukaiset tähdet joukko ymmärtäviä ihailijoita, ja vauhdilla aasi kiisi kohti korkeita kaukaisuuksia onnellisena hirnuen eikä koskaan palannut takaisin.

II OSA

NOITUUDEN ALKEET

OPPITUNTI

Saattajani puhuu sivummalla naisen kanssa, nainen kuuntelee, vilkaisee välillä minun suuntaani. En erota kunnolla heidän piirteitään, en kuule mitä he sanovat. Istun ja odotan tuvan pöydän ääressä, on hämärää, vain takkatuli ja muutama kynttilä valona.

Saattajani poistuu, nainen on tehnyt päätöksensä. Nainen kääntyy minua kohti, ei sano sanaakaan, tulee äänettömästi viereeni. Katselen hänen tummanpunaisen hameensa geometrisia kirjailuita, hänen villatakkinsa puisia nappeja, sitten nostan katseeni ylös hänen kasvoihinsa. Niitä ei ole. Vain ihonvärinen utuinen pinta, ei ainuttakaan piirrettä, mieli alkaa huojahdella.

Tarkennan katseeni uudestaan, silmäni käyttäytyvät oudosti, eivät kohdistu kunnolla. Vain epäselvää utua naisen kasvojen paikalla, jotakin on vialla, silmissäni tai mielessä. Kaikki muu erottuu naisessa tuvan hämärässä valaistuksessakin selväpiirteisenä, ainoastaan hänen kasvonsa... hänen kasvonsa. Niitä ei ole.

Nainen ei puhu sanaakaan, ei päästä ääntäkään. Tiedän että hänen huomionsa on kohdistunut minuun, tunnen miten sen paine värähtelee olemuksessani. Se ei tunkeile tai painosta, huomaa vain ja on läsnä.

Yritän rentoutua ja olla tavallisesti, aivan kuin naisen kasvojen paikalla oleva ihonvärinen sumu olisi tavallinen havainto, ettei katseeni kuuluisikaan erottaa sen paikalla muuta. En esitä kysymyksiä, en sano sanaakaan, nainen tietää tilanteeni, hymyilee olemuksellaan. Hymy lepää hämmennykseni yllä, hymyn takana ei ole mitään eikä sisälläni ole hiljaista. Jokin vääntyilee tilanteen painon alla. Minulla on mahdollisuus alkaa pelätä, en välitä siitä ja rauhoitun hetken kuluttua.

Nainen poistuu viereltäni, siirtyy seinänvierustan kaappien luo, en erota mitä hän alkaa tehdä. Hänen läsnäolonsa piiri ei poistu yltäni, hänellä ei edelleenkään ole kasvoja eikä se edelleenkään lakkaa häiritsemästä minua. Nainen liikkuu äänettömästi, on itsekin äänetön. En huomaa naisen sisällä tunteiden tai ajatusten liikkeitä, en keskustaa, jonka ympäri ne kiertäisivät. Aivan kuin hän olisi pelkkä kuori, ja kuoren sisällä hiljainen tyhjä tila, jossa ei ainuttakaan henkilöä, ei ainuttakaan ihmistä. Ja hiljaisuuden keskeltä tietoisuus katselee ja levittäytyy ylleni, ja sen katseen takana

aaltoilee lämpöä, paljon lämpöä, kuin loputon lämmin meri.

Alamme käydä vuoropuhelua ilman sanoja. Sivummalla ymmärryksessäni, vasemmalla, jokin kasvaa. Nainen tuo minulle korkeassa lasissa juoman, juoman väri on kellertävä, hän laskee sen pöydälle. Neste hohtaa tuvan hämärässä, harkitsen hetken, tartun lasiin ja juon.

Ensimmäinen tapaaminen on ohi.

MATKALLA

Sänky nytkähtää allani, tai siltä se tuntuu. Olen puoliksi siinä selälläni makaamassa ja puoliksi varjojen kaltaisessa paikassa, maailmassa jonka valottomuudessa on himmeinä hohtavat värit ja tunnistettavat kolmiulotteiset muodot. Siellä sisämaailmassa tuntemukset välittyvät suoraan ja keskustelut käydään mielestä mieleen ilman etäisyyttä. Se on maailma, joka ei ole vain minun sisäpuolellani, se on maailman sisällä, ja siellä minä puoliksi olen ja etenen syvemmälle.

Vaimoni nukkuu viereisessä huoneessa. Käänän mieleni katsomaan, hän uneksii, uni on kuin hohtavan seipään ympärille kasvanut kupla. Kosketan kuplaa kevyesti lämpimällä säikeellä, ajattelen hyvää ja jatkan matkaa.

Ystäväni odottaa minua jo, viittoon seuraamaan. Kadotan kuvitelman ihmismuodosta ja lennän ystäväni perään. Lento on nopeaa suoraa siirtymää pisteestä toiseen, ei ole viivaa, joka yhdistäisi pisteet avaruudessa, etäisyydet ovat täällä jotain muuta. Liikumme syvemmälle, pitemmälle, en mitenkään löytäisi näihin paikkoihin ilman häntä. Tunnistettavat muodot ovat jo kaukana takana eikä keskustelu mieltemme välillä ole enää puhetta. Se on pieniä intensiivisiä värähtelykimppuja ja niiden välittämää tuntua ja ymmärrystä, ja vaikka värähtelyn muuntaminen sanoiksi olisi kenties mahdollista, niin se kuluttaisi sanoja tuhansittain eivätkä ne silti kykenisi välittämään samaa viestiä.

Sänkyolento hengittää rauhallisesti toisaalla, koettaa tulkita tapahtumien kulkua ja painaa sitä muistiin kuin unta. Olen sekä siinä että toisaalla, annan toisenlaisen maailman tapahtua ja kulkea lävitseni, kunnes huomioni alkaa kulua loppuun ja näkymä hajaantua.

Palaan takaisin ja kiteydyn jälleen sängylläni, josta en milloinkaan poistunut ja josta olin kauempana kuin kilometrit voivat mitata. Annan sänkymaailman gravitaation vetää huomioni puoleensa, pidän muiston sisämaailman tapahtumista mielessäni niin hyvin kuin kykenen, avaan silmäni ja nousen ylös.

Vaimoni nukkuu yhä viereisessä huoneessa, unen kupla hänen ympärillään väräjä, liikun hiljaa ja ajattelen hyvää, poimin kynän ja paperia ja kirjoitan.

NÄKYTUNNELI

Pyöreä tunneli, jonka seinät ovat harmaana hohtavaa huokoista sumua. Seinien läpi kuultaa pimeää, tai ehkä se on tyhjyyttä, ehkä jotain millä ei ole nimeä. Olen tunnelin sisäpuolella, jostakin kuuluu matalaa särähtelevää hurinaa, ääni värähtelee sekä tunnelin seinissä että seinien rajaamassa tyhjässä tilassa. En tiedä minne liikkua. On vain kaksi suuntaa ja niistä kumpikin on yksi ja sama, molemmissa suunnissa samaa harmautta ja hurinaa, ei muuta.

Olin kuvitellut maailman toisenlaiseksi, mutta kuvitelmiäni ei enää ollut, oli vain tämä huokoinen sumutunneli. Aloin liikkua eteenpäin ilman päämäärää, vai oliko se tunneli, joka liikkui minussa? Ei, ei se ollut kumpaakaan, minä olin tuo tunneli, ja jossakin tajuntani laitamilla häilyi kimppu näkyjä kuin nopeasti kiitäviä kuvaruutujen sarjoja.

Näkyjen parista olin tullut tähän tunneliin, niin ajattelin. Jokin minussa halusi palata näkymaailmaan takaisin, halusi kovasti, kieltäydyin siitä tiukasti ja katsoin sen sijaan tarkemmin tunnelia. En ymmärtänyt miksi se oli siinä. En ymmärtänyt miksi minun piti olla siellä, miksi olin muuttunut tunneliksi, jonka ulkopuolella levittäytyi vain tyhjiys ja pimeä,

ja samassa olin ulkopuolella katselemassa lukemattomien harmaiden tunnelien ketjumaisia linjoja pimeän tyhjyyden keskellä.

En saanut tilanteesta kiinni, en itsestäni. Osasin vain todistaa tapahtumia, mutta en kunnolla ajatella. Tajunnallani ei ollut minkäänlaista hahmoa, sen sisällä ei ollut kaksinapaista tietoisuutta eikä sielua. Olin kaikkialle levittäytynyt tunteva ja näkevä silmä, kuin hienonhienoa kaasua. Ja tunnelit risteilivät minun seassani, ja juuri ne saivat aikaan näkysarjoja, joita pystyin halutessani katselemaan sisältä käsin kuin unia.

Jokin sisälläni alkoi hehkua, se ei ollut valoa. Se oli kirkasta hiljaista naurua, syvää laajenevaa onnea. Se alkoi virrata esteettä ja vapaana kaikkialle, avasin sylini ja heittäydyin, annoin sen tulla,

ja harmaat tunnelit olivat poissa, päättymätön pimeä tyhjiys oli enää pelkkä pieni musta piste, joka katosi sekin kokonaan näkyvistä. En ollut enää yksin, kaikki olivat paikalla, kaikki rajat katoamassa, todellisuudenkoitto tulossa.

VÄLIOSIA

EI-KENENKÄÄN MAALLA

Sanotaan vaikka, että se oli talo. Tai ei ehkä talo, mutta jonkinlainen asumus, mahdollisesti jopa talo. Ja siellä minä olin. En huoneessa, mutta huoneenkaltaisessa tilassa. Tila aukeni toisiin huoneenkaltaisiin tiloihin, ja lopulta jonnekin, joka oli talon ulkopuolella. Ainakin se raja oli selkeä. Tai melkein selkeä.

En tiedä kuinka kauan olin ollut siellä. Ajan kulku oli hämmentävää. Joskus epäilin, oliko siellä aikaa lainkaan. Tai ehkä ajan paikalla oli siellä jotakin muuta. Ja lisäksi oli pimeää. Ei valotonta mustaa, vaan pimeää sillä tavoin kuin tyhjiys on pimeää.

Miten sitten tiesin, että olin talossa tai asumuksessa tai jossakin sen tapaisessa? En tiennytkään. Ne olivat johtopäätöksiä, jotka olin tilanteesta tehnyt, ja myönnän että päätelmieni perusteet olivat hatarat. Muistinikaan ei toiminut kunnolla. En käsittänyt miten olin koko paikkaan edes päätenyt. Minä vain olin siellä.

Ulkona kävin harvoin. Ulkopuoli pelotti minua. Siellä ei ollut juuri mitään kiinteää. Siis todella kiinteää. Talo saattoi sijaita pienellä saarella, ja saaresta eteenpäin kaikki aaltoili, velloi ja virtasi. Se oli mahdollisesti meri. En ollut varma, mutta voimakas se oli, loputtoman tuntuinen, arvaamattomasti vyöryilevä.

Mainitsinko jo, että olin yksin? Yksin minä nimittäin olin. Koko paikassa ei ollut muuta kuin meri ja saari, sekä minä asumukseni sisällä. Ja asumuksenikin oli ehkä kuvitelmaa. Siitä huolimatta se oli turvapaikkani.

Minulla oli myös tuntemuksia. Ne saattoivat olla muistoja, tai aavistuksia. Ne kertoivat toisenlaisesta paikasta, että hetki sitten asiat olivat olleet toisin, että olin ollut toisaalla ja joku toinen. Ja siellä missä olin ollut, oli ollut muitakin. Monia muita. Minulla oli ollut oikea talo jossa olin asunut, ja se oli ollut jonkinlainen elämä mitä olin siellä elänyt. Siellä oli ollut kokonainen maailma, laaja maailma täynnä tapahtumia ja olentoja, täynnä kaikkea. Niin, ehkä se oli ollut elämää.

Ja muistin minä muutakin. Oli ollut toisiakin joitakuuta, monia toisia, ja minä olin ollut niistä jokainen. Olin asunut lukuisissa erilaisissa taloissa, tuntenut muita kaltaisiani ja kaikenlaista oli tapahtunut. Ja nyt jokainen

noista taloista oli muisto, tai aavistus, poissa joka tapauksessa. Ja minä olin täällä. Tai se oli täällä, mitä minusta oli jäljellä. En oikein osannut sanoa mitä se oli.

Sijainti, jossa parhaillaan olin, oli hatara. Se oli tilapäinen, vaarassa. Koko paikka voisi pyyhkiytyä koska tahansa pois. Nämä asiat tunsin selvästi. Ehkä se oli tietoa, mutta tietäminen ei tuntunut miellyttävältä. Olisin mieluummin ollut tietämättä.

Lisäksi meressä oli jotakin, joka huolestutti minua. Painosti jatkuvasti. Tiesin, että se täytyi torjua ja pitää poissa, vaikken tiennyt mitä se oli. Tai ehkä minä tiesin, mutten halunnut tietää. Tai ehkä olin tiennyt joskus, ja päättänyt unohtaa.

Oli miten oli, en voinut luottaa asumukseeni. Olisin kenties voinut jäädä sinne ilman painostavaa uhkaa meren taholta. Ilman sitä kaikki olisi voinut olla toisin. Uhka sekoitti mieleni jatkuvasti, puristi sisältäpäin, puristi kovaa. Ilman uhkaa olisin ehkä kyennyt muistamaan, miksi olin tuossa paikassa. Ilman sitä olisin saattanut olla jopa onnellinen, tai melkein onnellinen, tai jotakin onnellisen kaltaista.

Tiesin, että näin ei ollut aina ollut. Tätä paikkaa, tätä tilannetta. Eikä taloja, joissa pystyi olemaan joku toinen. Kerran oli ollut jotakin kokonaan muuta. Niin, oli tapahtunut jonkinlainen virhe, ja olin tehnyt virheen itse. Ja nyt olin täällä. Ehkä paossa, ehkä piilossa, ehkä karkotettuna. En tiedä, täällä joka tapauksessa, virheeni seurauksena.

Virhettäni edeltänyt maailma oli kokonaan poissa. En tiennyt miten sen olisi saanut palautettua. En muistanut mitä tuo aiempi oli edes ollut. En kunnolla. Tai en alkuunkaan, en ollut varma. Yhteys oli katkennut. Elin nyt yksin tyhjässä asumuksessa, jonka ehkä kuvittelin. Ja meressä oli uhka. Siitä asiasta olin varma. Aivan, siitä ei ollut minkäänlaista epäselvyyttä.

Muistoni elämistä, joissa olin ollut joku toinen, olivat sijainteja joista meressä oleva uhka ei minua löytäisi. Niin se taisi olla. Nuo muistot olivat välillä melkein kosketusetäisyyden päässä, kuin jonkinlaisen ohuen kalvon tai verhon takana. Jos se mikä meressä eli, tulisi ja hyökkäisi, voisin ehkä paeta verhon taakse ja olla taas joku noista toisista ja asua oikeassa talossa. Hetken aikaa ainakin. Ja ainakin olisin poissa täältä.

Virhettäni edeltänyt maailma pelotti minua myös. Oikeastaan se pelotti minua enemmän kuin se, mitä meressä asui. Jos olisin koettanut

palata sinne takaisin, minut olisi pyyhkäisty kokonaan pois olemasta, siitä olin varma. Mutta se oli turhaa ajattelua. En tiennyt miten olisin voinut palata. Ehkä aikaisempaa maailmaa ei ollut enää edes olemassa, en tiedä. Mutta aavistin silti, että kyllä se oli. Kaipasin sinne, kaipasin valtavasti ja samalla pelkäsin, mutta tiesin että sinne en voinut palata. Se ei ollut mahdollista. Ei se vain ollut. Ei tosiaan, sen ainakin tiesin. Kyllä vain. Ei missään nimessä.

Niin, nyt muistan paremmin, tai ainakin luulen että muistan. Mutta muistaminen ei tuo helpotusta, päinvastoin. Meri ympärilläni on herännyt. Se pauhaa, velloo voimakkaammin, aallot alkavat lyödä saarelle, ne lyövät jo asumukseni ovelle. Mitään hyvää ne eivät kannu mukanaan, ahdistus suunnaton ahdistus, jokin sisälläni kouristelee, syyllisyys pelko ja kipu. Haluan paeta, sulkea meren pois, se on liian paljon sitä ei voi kestää, se on aivan liian paljon tahdon jotakin minun ja meren väliin, mitä tahansa muuta mutta ei tätä, tätä en tahdo kokea, ei ei ei, en kestä sitä kokea en tiedä mitä tehdä, mikä tahansa missä tätä ei ole käy, mikä tahansa mikä tahansa mikä tahansa

kiepsahdan väkisin ympäri ja siinä on verho, verhon takana on tyhjiys, tyhjiydessä leijuu kuplia, yksi kuplista liukuu minua kohti, minä kuplaa kohti. Näen kuplan sisällä hahmon, maiseman, tien. Tiedän että voisin olla kaikkea sitä ja päästä pakoon, että kaikki se voisi olla minun, että se on jo minun, muuta vaihtoehtoa ei ole. Jokin minussa väittää vastaan, ääni on hiljainen, en kuule sitä kunnolla vaikka haluaisinkin, meri ärjyy selkäni takana, uhkaa vyöryä ja nielaista, on mentävä ja pian.

LAATIKKOUNI

1.

Näin unta laatikosta, umpinaisesta laatikosta. Olin unessani laatikon sisäpuolella, mutta en tiennyt sitä, sillä minkäänlaista vertailukohtaa ei ollut. Totuus tilanteesta paljastui vasta myöhemmin.

Se oli merkillinen laatikko. Se oli täynnä tapahtumia, jotka tapahtuivat minulle. Jokaisena hetkenä niitä oli valtava määrä tulossa minua kohti, taakseni taas jätin ne, jotka olin jo kokenut, ja minä itse olin tyhjä ympyrä laatikon keskellä ja minun lävitseni kaikki se kokemus kulki tai jätti kulkematta, omien valintojeni mukaan.

Laatikkouni kuitenkin peitti olemukseni alleen. Kaikki oli joskus pitkiäkin aikoja kerrallaan todella sekavaa, tai oikeastaan täysin päin helvettiä, pelkkää painajaista. Laatikon sisällä melkein kaikki kokemukset olivat mahdollisia, ja jos niiden antoi sinkoilla lävitseen miten sattui, niin siitä ei seurannut mitään hyvää. Se taas johtui toisesta, salaisesta laatikosta.

2.

Oli laatikko, ja sitten oli salainen laatikko. Laatikossa kaikki oli ainakin periaatteessa näkyvillä. Salainen laatikko taas oli piilossa. Se oli kätkeyty tarkoituksella, eikä sinne todellakaan haluttu enää katsoa. Mutta koska salainen laatikko käytännössä määräsi, mitä toisessa tapahtui – syy- ja seuraussuhde toimi enimmäkseen niin päin – niin tilanne oli vähintäänkin erikoinen.

Erityisen erikoista tilanteesta teki se, että kaikki halusivat elää omannäköistään hyvää laatikkoelämää, mutta ei siitä hyvästä elämästä tahtonut tulla oikein mitään, koska salaisesta laatikosta purkautui näkyville toistuvasti kaikenlaista kamalaa. Ja syytä etsittiin aina väärästä paikasta, väärästä laatikosta.

Salaiseen laatikkoon olisi pitänyt mennä lampun kanssa katsomaan, mitä sinne oli piilotettu. Siivoilemaan oikein kunnolla. Mutta salaisesta laatikosta ei tosiaan haluttu tietää mitään, ei vaikka sen sisältö oli käytännössä kaiken aikaa näkyvissä suoraan edessämme siinä toisessa laatikossa, siinä minne olimme salaisen laatikon sisältöä paenneet.

3.

Piilolaatikko oli piilossa juuri sisältönsä vuoksi. Siitä oltiin haluttu eroon hinnalla millä hyvänsä, mutta parasta mihin oli pystytty, oli tämä erikoinen kätkemisyritys. Piilolaatikon sisälle oli siis tehty toinen laatikko – huomattavasti pienempi ja ahtaampi – ja sen tarkoitus oli toimia pakolaatikkona. Mutta pakolaatikon sisältö oli käytännössä vain tiivistyneempi muoto siitä, mitä piilolaatikossa oli, sillä ne olivat yhtä ja samaa laatikkoa.

Mitä piilolaatikossa sitten oli? Traumoja. Muistoja ajasta ennen ainuttakaan laatikkoa, laatikon tekemisestä ja sen sisälle ajatumisesta. Kokemuksia kosketuksen todellisuuteen menettämisestä ja siitä seuranneesta kauhusta, siitä myrskystä jota tuona mittaamattoman valtavana metafyysisenä täysin käsittämättömänä hetkenä koettiin ja joka teki meidät mielettömiksi ja iski meidät pieniksi pirstaleiksi. Ja nyt olimme kahden laatikon tilanteen omaehtoisia vankeja ja koetimme leikkiä kotia itse tehdyssä kauhujen talossa, jossa jokainen odotti vuoroaan käsittelyyn, jossa jokainen prosessoitiin asianmukaisesti, me julmaan maailmaan syyttöminä viskatut pienet parat, pikku uhrilampaat sokeasti raatelevan elämän kylmällä alttarilla.

Ei mikään siitä ollut totta. Kaikki havainnot olivat lähtökohtaisesti vääristyneitä. Ainuttakaan laatikkoa ei ollut syytä ottaa vakavasti, evät ne olleet yhtään mitään. Kai me jollakin vinoutuneella tavalla pidimme siitä kaikesta ja halusimme sen jatkuvan. Tai ehkä me uskoimme laatikoissa todella olevan jotakin, mitä halusimme. Tai ehkä olimme vain hämmentyneitä ja sekaisin, mutta ainakaan meillä ei ollut järkeviä motiiveita tai kykyä parantaa itse itseämme.

Ulkopuolista apua tosiaan tarvittiin, todellisuuden väliintuloa. Ei se tietenkään ulkopuolelta tullut, vaikka aluksi siltä vaikuttikin. Eikä ketään pakotettu mihinkään, ainoastaan muistuteltiin, kunnes itse ymmärsimme kääntyä avun puoleen. Sitten apu piti vielä ottaa vastaan, antaa sille lupa tehdä pikku laatikoillemme mitä se halusi. Sen askeleen ottaminen ei ollutkaan mikään päivänselvä juttu, mutta kyllä sen kaikki ennemmin tai myöhemmin ottivat.

Ja sen jälkeen? Pakolaatikosta luovuttiin ja piilotettu laatikko

paljastettiin, molemmat laatikot nähtiin sellaisina kuin ne olivat, kosketus todellisuuteen palautui ja tajusimme mitä olimme ja laatikot hehkuivat hetken aikaa loistavina, kunnes katosivat kokonaan. Yksinkertainen juttu, mutta ei missään nimessä helppoa.

Mikään ei silti ollut missään vaiheessa vaakalaudalla, koska kaikeksi onneksi se kaikki oli kuitenkin vain laatikkounta.

IRRONNUT

Se on nyt nähty ja tunnistettu näyttämöksi, ja näyttämöllä tämä yksi, joka on irronnut tarinoiden vyyhdestä. Se on vyyhti joka liikuttelee miljardeja, kaikkia, mutta tämä yksi ja siellä täällä muutama toinenkin peruuttamattomasti vyyhdestä irti. Eikä tämä yksi jota katselemme, ymmärrä mistä on kyse, ei todella, hän tietää vain sen että hänen osansa on päättynyt ja pyyhitty pois.

Kulunut naamio roikkuu kyynärvarresta, askelkuviot eivät käy enää muiden kanssa yksiin, ja silti hän on edelleen näyttämöllä. Osattomuudesta johtuen muut eivät ota häntä lukuun, harvoin he häntä edes huomaavat. Jos hän sitkeästi heiluttelee käsiään ja vaatii kovaäänisesti huomiota vanha naamionsa kasvoilleen kohotettuna, niin jotain saattaa tapahtua, kohtaus hetkeksi keskeytyä, joku saattaa pysähtyä ja erehtyä että hän kuuluu näytelmään,

tai sitten ei, useimmiten kuitenkin ei, kohtausten virta sitä harvoin sallii, tarinan on ilman häntä jatkuttava.

Hän viljelee puutarhaa näyttämön laidalla. Yksin hän sitä viljelee, ei hänellä ole vaihtoehtoa. Ja vaikka näyttämöllä on näytelmä täydessä käynnissä, niin ihmeiden sarja tai jokin vastaava tuo hänen luokseen sen mitä hän tarvitsee, vie sinne minne pitää ja tarvittaessa muuntaa näytelmän kohtauksia, jotta hänelle aukenisi sopiva reitti kulkea. Ei enempää, ei vähempää.

Puutarha ei kuulu näytelmään, ei sen ainoaankaan kohtaukseen. Se vain on ja kasvaa kunnes kuihtuu ja kuolee, kuten puutarhurikin, eikä puutarhuri voi muuta kuin istuttaa ja kitkeä ja mullata ja kastella, hän ei sanele oman kasvunsa ehtoja. Hän voi vain ihmetellä miksi se kaikki tapahtuu näyttämöllä, jossa näkymättömät säikeet liikuttelevat outoja hahmoja joiden sisäpuolella ei oikeasti ole ketään, jossa aidot valinnat tapahtuvat toisaalla kuin repliikeissä väitetään, jossa mikään ei ole sitä miltä päällisin puolin näyttää.

Siellä hän silti on, ehkä väistelee näytelmää, ehkä tahtoo ottaa osaa. Välillä hän imeytyy syystä tai toisesta kohtauksiin mukaan, kunnes tarinoiden säikeet sylkäisevät hänet kertomukseen sopimattomana ulos, ja

takaisin puutarhaansa hän palaa.

Hän ei näe eikä ymmärrä, se on hänen uusi osansa halusi hän sitä itse tai ei. Hän oli halunnut irti ja lähteä joten irti ja lähdössä hän nyt on, taivaallinen teknologia on ottanut hänen säikeensä haltuun ja tekee sillä mitä haluaa. Ja missä muualla se voisi tapahtua ellei samalla vanhalla näyttämöllä, kaiken sen vilskeen ja pyörteilevien kuvajaisten keskellä?

On vaikea antaa tilanteesta tarkempaa kuvausta, käytetyt tuhatvuotiset vertaukset eivät tietenkään pidä paikkaansa. Ei se ole näyttämö, ei tämä ole teatteri, missään ei ole puutarhaa. Kukaan ei ymmärrä mistä on kyse. Suurin osa on jotakin mieletöntä ja sekavaa ja sitten on kokonaan toinen maailma kaiken sen tuolla puolen ja sinne johtavat reitit. Sieltä lähetetään jatkuvaa kutsua tälle puolelle, ja joskus toisinaan joku jossain kutsun kuulee. Ja jos hetki on oikea niin tuo kutsun kuullut tekee päätöksen ja laittaa kaiken peliin ymmärtämättä mikä peli edes on. Ilman ehtoja ilman ainuttakaan vaadetta tuo joku ilmaisee aidon tahtonsa ja laittaa koko elämänsä likoon ja laskee sen kokonaan pois käsistään. Kutsun kuullut tahtoo toiseen maailmaan, tahtoo todella, todella hän sitä tahtoo eikä tahdo enää muuta. Hän on sen maailman vilaukselta nähnyt ja saanut toisesta tarpeekseen, hänen aikansa on tullut ja irrottautuminen alkaa, se sattuu ja se sattuu paljon, hän menettää kaiken ja hän menettää *hänet*, eikä tilalle tule mitään.

Ja se mikä on aina ollut, on sitä edelleenkin.

Ja sitten myöhemmin jos irrottautuja sitä haluaa, niin ennen lopullista siirtymää hän voi vielä viljellä puutarhaa, jossa kasvaa yksi ainut kukka, toisen maailman laeista kasvanut kukka, eikä mikään siitä ole hänen omissa käsissään, sillä häntä ei enää ole. Hän on jo melkein toisessa maailmassa ja muuttunut muuksi, hän on yksin näyttämöllä ilman oikeaa osaa, ja vaikka se ei ole helppoa vaan vaikeaa, niin hän kasvattaa sen kukan ymmärtämättä mitä varten. Hän kasvattaa sen kukan kaiken sen muun keskellä välillä nauraen, välillä kyynelehtien, välillä lannistuen, välillä tuntematta yhtään mitään. Hän kasvattaa sen kukan ennen lopullista poistumistaan, hän kasvattaa sen miksi ei, ei se ole häneltä pois, päinvastoin, joten miksi ei.

III OSA

HARMAA LAAKSO

MARRASKUU

1.

Jokin vääntää minussa sitä kohtaa, joka tuntee, kuin rättiä. Se on hieman napani yläpuolella ja siitä tuuman verran sisäänpäin, noin kämmenenkokoinen alue, ja mitä siinä tuntuu on yhtä vähän minun kuin tuo taivaalle asetettu harmaa valonvähentäjä, tuo harsopeitto joka matelee äänettömästi yläpuolellamme kuin liskojen maasta lähetetty vitsaus.

On pimeää, vain sähkövalojen pisteliäs rykelmä rakennettu sitä vastaan. Pimeä on keskittynyt järvenselän ylle, sen ydin on järvenautiuden sydämessä, ja jos en näkisi mitään vaan tuntisin vain, olisi tuo pimeys lämpöä ja valoa, niin kuin se onkin, ja kaupunki selkäni takana hulluksi tekevä valoton onkalo jonne en koskaan menisi, niin kuin se onkin, mutta koska en tällä hetkellä ole pelkkä aineeton tunteva mieli en voi sukeltaa minua kutsuvan pimeyden syliin paitsi hengessäni, nuo rantakalliot ja hyiset vedet tuhoaisivat kehoni hetkessä. Minä elän nyt sähkökansan parissa mielipuolista elämää, niin se on tässä ajassa järjestetty, ei voi mitään, mutta ainakin minä näen nyt, mikä täällä on lämpöä ja mikä kylmää ja mikä pahempaa, tiedän että silmilläni on taipumus kääntää asiat nurin, ja minä tiedän että vielä joskus tulen lentämään tuon edessäni aukeavan lämmön pohjattomaan maailmaan missä yksinäisyyttä ei ole, sinne minä lennän vapaana ennen kuin poistun lopullisesti oman heimoni pariin, joka ei ole tästä maailmasta,

niin, minä tiedän, ja tietämisen hetkellä jokin pimeydestä tulee ja koskettaa kevyesti ja sytyttää sisääni hehkun, joka on siellä aina ollut, ja vaikka käännyn takaisin ja lähden pois kuten minun täytyy, se hehkuu edelleen eikä vähene, olemme kaikki pimeässä syntyneen isoäitimme sylissä, täällä olemme aina olleet hänen hehkuvia ottolapsenlapsiaan, kotoa karanneita, pahan kerran eksyneitä.

2.

Lopullinen tieto tästä maailmasta on jokaiselta yksinäiseltä mieleltä piilotettu, tarkoituksella. Sameasta ikkunasta voi nähdä vain lyhyen putkenpätkän matkan, tuskin sitäkään, eikä siinä ole paljoa mieltä, ei vaikka pätkiä sitoisi yhteen kuinka pitkäksi palmikoksi hyvänsä.

Mutta sydän näkee tarkasti, epäilyä tuntematta. Tämä maailma on kuollut ruumis, joka ei ole koskaan ollut elossa. Mikään ei ole täällä sitä miltä näyttää tai kuulostaa, kukaan ei tiedä edes sitä tietääkö hän mitään vai ei, ja kaikki toivovat että jatkossa menisi paremmin, että asiat etenisivät kohti hyvää,

mutta sydän ei osaa toivoa, se tietää mihin asiat tällä raiteella joutavat, se tietää mitä näkyvän pinnan alla on ja ettei täältä löydy ratkaisua, ei mihinkään, sydän tietää, se tietää hyvin.

Kaistale elämää on milloin mitäkin, onnekas ei ole kukaan, sama väritön paletti kirkuu jokaisessa kuvassa, sama kaava pyörittää samaa pyörää aina yhdessä ja samassa urassa. Joidenkin huuto vain hukkuu toisten alle, siinä kaikki, ja kaikki ovat yksinäisiä, surullisia ja peloissaan ja pahempaa, paljon pahempaa, ja toiseen maailmaan johtava ovi on kiinni melkein kokonaan, vielä toistaiseksi se on melkein kokonaan kiinni vaikka se voisi olla auki, mutta sitä emme uskalla avata, odotamme mieluummin kuolemaa kuin avaamme sen, ja ovenraosta paistavassa valoviirussa on ainoa ilo, mitä meillä tässä maailmassa on.

TÄÄLLÄ HIRVIÖT ASUVAT

1.

Täällä ne ovat, ihmisissä eläimissä ilmiöissä, mutta erityisesti ihmisissä, siellä sisäpuolella odottamassa hetkeä joka on heidän, häiriintyneet saalistajat naamioiden takana, naamiot ainoa pidäke ja kun ne putoavat hirviö on irti, varominen ei auta kun kauhun arpa osuu kohdalle ja kidutuksen välikappaleet tulevat ja ottavat kiinni.

Juuri tässä maailmassa ne kulkevat saalistavat väijyvät. Juuri tämä on se paikka, jossa suoritetaan työ joka on niille asetettu. Ja sielut kuristuvat huutavat kituvat ja se on niin kauheaa ettei sille ole sanoja. Sitä ei voi ymmärtää miksi on näin, miksi sellainen osuu kohdalle, miksi maailman sisäpuolella on jotain joka tahtoo tulla ulos ja ottaa käsiinsä ja tehdä loputtomasti paha, miksi maailman sydämessä on sairas ja pimeä kohta jossa hirviöt syntyvät ja josta kauhu tulee, ja mikä siitä kaikesta päättää, mikä?

Vastaus ei ole täällä sanat ovat turhia. Rakkaus on ainut vastaus kaikesta huolimatta, jokainen sen tietää. Vastaus on olemassa se kutsuu kaikkia, se vastaa jokaiseen kysymykseen kunnes vastaus on ymmärretty,

eikä hirviöiden maailmaa pimeää sydäntä ole siinä vastauksessa olemassa.

2.

Maailma, sen sisällä tuhat kertaa tuhat maailmaa ja enemmän, jokainen niistä niin tosi kuin mikään täällä totta olla voi, maailmoja jotka havaitaan, koetaan ja eletään, sinun ja minun maailmoja.

Niistä jostakin aina löydämme itsemme, kunnes maailmat vaihtuvat muuntuvat eikä yhden maailman kauhua toisessa ole, yhden tuho ei toiseen ulotu, ja silti on vain yksi maailma, sinun ja minun maailma, ja juuri täällä me molemmat olemme.

Ne mielettömät mekanismit jotka maailmat valitsevat ovat täällä kaikilta kätkeyty, tulevaisuus on kätkeyty, olemme piste kokemusta joka näkee taaksepäin muistoihin. Voi yrittää vain parhaansa tai vältellä tai luovuttaa, korkeaa ja matalaa ei täällä ole olemassa, jokainen tekee oman osansa reitti on lopulta yksi ja sama, yhden ja saman ahtaan laatikon sisään sullottu,

ja tässä yksinäisessä paikassa kulkee surullinen tie jonka varrella pedot saalistavat, ja valo joka voi laatikot valaista ja maailmat muuntaa ja hirviöt karkottaa, sitä harvoin täällä tunnistetaan, se ei ole jättänyt meitä koskaan.

HÄMÄRÄMAA

1.

Millainen on maailma, jossa ystävä on poissa? Vaikka syli olisi auki ja mieli läsnä niin ystävä on poissa, vuosi vuoden perään vuosikymmenien ajan, ei koskaan saapunut ei ehkä koskaan saavukaan. Millainen on maailma, jonka keskellä saa kulkija yksin ja ystävättä seisoa ja etsiä tarvitsemansa pelkäänsään sisäpuolelta jos siihen pystyy? Moni ei pysty eikä löydä, ei ymmärrä. Hiljalleen murtuu ja ohenee, vähenee hetki hetkeltä pois kunnes aika on lopussa.

Sillä sisäpuolelle on pesiytynyt pelottava pimeä jonka ympärillä kohoaa läpätunkematon muuri, ja tuon muurin edessä toivo kääntää katseen etsimään ulkopuolelta, ainoasta näkyvästä suunnasta, tästä maailmasta kuin ruumis. Ja täsmälleen sinä hetkenä epäonnen arpa heitetään ja se määrää miten käy, ehkä löytää ja saa ehkä ei, mutta silloinkin kun löytää ja saa niin todella ei. Se ei ole täällä, ei ole koskaan ollut, ja silti hihat kastuvat kyyneleistä uudestaan ja uudestaan, ja siinä on tämän maailman keskeisin laki. Seisomme yksin keskellä ei yhtään mitään, katselemme ruumista jota emme saa herätettyä tanssimaan, emmekä silti luovu toivosta, kaikesta epätoivosta huolimatta.

Mutta miten ihmeessä tämä voisi olla mahdollista, jossakin on tapahtunut erehdys.

2.

Kai he tiesivät olevansa eksyksissä, tai aavistivat ainakin, en tiedä. Pääraiteelta he olivat poikenneet pitkälle sivuun ja hyvästä syystä, mutta oliko siitä iloa silloin, kun yksikään raide ei johtanut muualle kuin eteenpäin, aina vain eteenpäin, loputtomiin ilman määränpäättä?

He olivat kokoontuneet nurmelle keskelle vihreää kesäistä puistoa. Siellä he nielivät, höyrystivät ja nuuskasivat sisuksiinsa neonvärejä ja spiraaleita, aallonpohjia ja vuorenhuippuja. Se oli se hyvä, mistä he jotain tiesivät, ja hyvää he tosiaan halusivat, eivät vain tienneet paremmasta. He olivat unohtaneet jo kauan sitten, kuten minäkin, ja valinneet sen raiteen elämälleen jonka parhaimmaksi itselleen uskoivat.

Sitten piano alkoi soida kauneutta esiintymislavalla. Soittaja oli tilattu paikalle jostakin toisesta maailmasta, ja minä poistuin nurmialueelta puiden keskelle ja itkin. En voinut tehdä kenenkään hyväksi mitään, en antaa kellekään sitä mikä heiltä puuttui. Tai annoinhan minä mutta ei siitä ollut apua, ei ainakaan sellaista apua minkä olisin itse voinut omilla silmilläni havaita. Korviini kantautui naurua, joka ei ollut oikeaa naurua, ja minä itkin ymmärtämättä miksi, sillä tiesin hyvin että kaikkien käsillä oli aina ollut se, mitä kukaan oli koskaan kaivannut. Kiskot kuljettivat kulkijaa eikä mikään siitä ollut mitään, kokemusta korkeintaan ja todellisuus oli muuttumaton,

mutta kuka sen olisi voinut omalta tietämättömyydeltään varmaksi todeta, kaiken sen mielettömyyden keskellä?

3.

Epätoivon lakeuksilla on olemassa vain yksi tulevaisuus, ei koskaan ratkaisua tai muutosta, vain aavistuksen verran toivoa ja lopuksi kuolema. Ainutakaan todellista vaihtoehtoa ei ole, on vain nämä kiskot joita pitkin kulkea, ne yhdet ja ainoat, ei muuta. Kaikki on ollut ohi jo matkan alussa, pelkkää ruumissaattoa koko touhu, todellinen määränpää on pois täältä.

Mutta kukaan ei ole koskaan edes ollut täällä, ja siinä tiedossa on valo, ja se valo on kaikkialla.

TOINEN MAISEMA

1.

Valopallo vihreän niityn yllä. Vain välähtävän hetken. Sitten uudestaan, vihreän niityn yllä. Sitten kauempana pimeää vasten, varjoja vasten, ja kuulen merkillistä kumua jonka lähdettä en tunnista. On myöhäinen ilta enkä tiedä mitä ajatella. Sitten valo on poissa eikä enää palaa.

Se ei ollut tästä maailmasta. Näin sen samoin kuin kaiken muunkin, mutta silmäni eivät sitä tavoittaneet. Se oli tullut tarkoituksella lähemmäksi, vierailulle, se oli viesti jonka näin kun se kosketti mieltäni, niin luulen, tuo valopallo vihreän niityn yllä, välähtävä sanoma tajunnan liikkumattomalla pinnalla.

Kauempana pimeä yltyy, tihenee. Kohta niitty ei ole enää vihreä. Enkä minäkään ole tästä maailmasta, vain välähtävä viesti kuten kaikki muukin, hetken vihreällä niityllä, sitten poissa, sitten uudestaan pimeää vasten, varjoja vasten, sitten poissa.

2.

Aamulla tuuli puhalsi ovelleni joukon tummansinisiä lehtiä. Ne olivat merkillisen tummansinisiä, kämmenenkokoisia, vielä elossa. En avannut lehdille ovea, en tahtonut niitä sisälle talooni. Katselin ikkunasta kun ne pyörteilivät ulkona, suorittivat kieppuvaa rituaaliaan ja odottivat. Katselin pitkään enkä antanut periksi.

Sitten muutin yhtäkkiä mieltäni. En tummansinisten lehtien suhteen, vaan koko maailman suhteen. Avasin oven selälleen ja annoin kieppuvan sinisyyden puhaltaa sisään miten se halusi. Ei se ollut minun taloni, ei noilla lehdillä ja niiden tyhjällä rituaalilla ollut mitään merkitystä, enkä minä edes ollut siellä. Ei kukaan ollut siellä. Jätin oven auki ja olin poissa.

TAIVAANRANNAN MAALARI

MAISEMA

1.

Sinistä tietenkin, aaltoilevia pilvenhaituvia, läpikuultavaa hehkua. Turkoo-sinivihreitä raitoja kuin ajopuita rannalla, sitten ylempänä sävyjen hämärä ja ylimpänä pilvimeren pimeä. Mustanvihreä metsävana piirtää rosoista horisonttiviivaa, terävät kuusenlatvat kohoavat paksuina keihäänkärkinä kohti taivasta. Parvi naakkuvia lintuja hieman sivummalla, ne pyörteilevät ja vellovat vasten hiipuvaa valoa. Yksinäinen tähti on syttynyt näkyviin, tai ehkä se on planeetta, jossakin on kuu, mutta vain aavistus siitä on mukana tässä kuvassa.

Tätä on elämäni ollut, ei paljoa muuta, vain maalaamani taivaanranta ja minä. Katselen sitä ja odotan avautuvaa aukkoa, josta säteet kerran lentävät ja erehtymättä osuvat. Ne lävistävät minut keskeltä ja luovat väylän jota kulkea, jalkani nytkähtävät jo kohti, mutta vielä ei ole aika. Mutta kun aika on aion laskeutua säteiden mukana taivaanrannan tuolle puolen, aion haihtua valkeuden maahan.

2.

Se oli unta, joka ei ollut unta. Maalaustelineeni oli pystytetty valoisalle niitylle heinikon sekaan, minä istuin jakkaralla telineen edessä. Vasemmassa kädessäni paletti, oikeassa sivellin, edessäni valkoinen kangas. Niityn laidalta lähti polku, se nousi lehtipuiden lomassa kohti matalaa kukkulaa, kukkulan yläpuolella paistoi aurinko.

Aloin maalata maisemaa, aloin maalata aurinkoa. Tiesin sen olevan mahdotonta, mutta aoin maalata auringon kuvaani sellaisenaan, valoineen kaikkineen, täsmälleen keskelle taulua.

Pyörivin liikkein aloin loihtia paletiltani minkä kykenin. Lisää valoa, lisää kirkkautta. Lisää voimaa, lämpöä, hehkua. Ja lisää, ja lisää. Jatkoin maalaamista syvään keskittyneenä otsa hiessä, hieman jo huohottaen ja muun maailman unohtaneena, kunnes jouduin kääntämään katseeni pois kankaalta.

En enää pystynyt katsomaan maalaukseni aurinkoa. Siitä oli tullut kirkkaampi kuin oikea.

3.

Filosofiallani ei ole nimeä. Maailmani kuva alkaa hiljaisuudesta, ilosta joka ilmestyy hiljaisuuden keskelle ja kasvaa siellä siiviksi, joilla voi lentää kaikesta huolimatta.

Maailmankalvon takana tummat säikeet vaanivat ja hallitsevat, kuin lonkerot ne kiemurtelevat. Ne on tungettu sinne piiloon tiedostamattomiin, ja sieltä ne salassa vetelevät haluamistaan naruista. Koko maailma tanssii noiden tummien säikeiden tahtiin, ja se tanssi on hirvittävä, mielettömyys on tanssin nimi.

Katson tätä näkymää ja jos joskus olin ihmetelty, mistä kipu oli todella lähtöisin, niin enää ei tarvinnut arvailla. Minähän se olin, kaikki oli yhtä ainoaa suurta sisäpuolta: näkyvä ja näkymätön, ylhäällä ja alhaalla, tämänpuoleinen ja tuonpuoleinen, mikään ei ollut ulkopuolella.

On avattava siivet ja katsottava kaikkea mikä on maailmankalvon takana. Aivan kaikkea on katsottava ilman ainuttakaan poikkeusta ja tehtävä valinta. Siivet kasvavat katsomisen mukana, valinta etenee hetki kerrallaan ja hiljaisuus syvenee kohti loputonta. Vaihtoehto, jota vastaan ei voi valita, alkaa hallita kaikkea, eikä jäljelle jää muuta mahdollisuutta kuin lentää, lentää vapaana.

SYREENIEN LAULU

Sinä aamuna satoi vettä, ehkä taivaalta ehkä sisimmästä, ehkei kummas-takaan en ollut varma mistä. Sinä aamuna mistään muusta ei voinut olla varma paitsi vedestä, sitä satoi ja satoi, ehkä sisämaailman pilvistä, ehkä sitäkin syvemmältä.

Kai ne kaikki pisarat ropisivat valtoimenaan jostakin hyvästä syystä, vaikei syyllä ollut niin väliä, pisarat olivat silti siinä, minä olin siinä ja tipuin pisaroiden mukana taivaalta tai sydämestä, tai ehkä syvemmältä, en ollut varma mistä, olin aamu ja olin ehkä, olin sadetta olin vettä.

Sinä aamuna kun satoi vettä syreenit lauloivat, sateen keskellä ne lauloivat ja minä avauduin kuin korva, ja kuulin miten syreenit lauloivat pisaroita lauloivat hehkua, lauloivat säteitä lauloivat lämpöä, sinä aamuna kun satoi vettä ne lauloivat, syreenit lauloivat korvani kuulivat ja kaiken keskellä oli hymy ja minä ropisin valtoimenaan kuin taivas.

TERÄLEHTITALO

VIIMEINEN TARINA

He tekivät kuolemaa solassa, aurinko paahtoi kuumana. Kaksi istui vierekkäin kivellä, yksi makasi maassa. Se oli vain ajan kysymys, vielä sitä oli jäljellä. Kukaan ei tiennyt kuinka paljon, taivaalla ei näkynyt pilviä. Yöhön oli aikaa, kaikki ratsut menetettyjä. Toinenkin kävi pitkäkseen, enää yksi istui kivellä.

Violetteja viiruja taivaanlaella kuin aukeavia aukkoja. Tässä paikassa ei ole väliä, mikä on totta mikä hallusinaatiota. Kolmaskin käy pitkäkseen, taittelee takin pään alle, tätä kestää vielä tunteja.

Lintuja kaartelee kaukaisuudessa, katse seuraa, sulkeutuu, sanaakaan ei sanota. Kaikki on selvää, sen jokainen tajuaa, kiven juurella makaa kolme todistajaa, rajat murentuvat maailma aukeaa, tässä paikassa he ovat aina tehneet kuolemaa.

Yö yllä maa alla, on alkanut tuulla, utua taivaalla. Tähdet himmeinä udun takana, kaksi makaa paikoillaan liikkumatta. Kolmas avannut silmänsä, harso raottuu, tähdet loistavat. Yksi tähdistä putoaa, lähtee lentoon, kaartaa alas vauhdilla. Avoimet silmät hymyilevät, kostuvat, rinta kohoaa viimeisen kerran ja

JÄRVELLÄ SATAA

Järvellä sataa, järvellä sataa, kimalaiset piilottelevat kaislanvarsien, kaislanvarsien... tila huojahtelee, huojahtelee jalkojen alla, luulit sitä elämäksi mutta kuolit jo kauan sitten järvellä sataa, ei ollut täällä elämää oli pelkkä bardo vain, elämä oli toisaalla, jatkettiin kuin ei mitään ei paljota edes ihmetelty.

Järvellä sataa, paksuja pisaroita, laihoja kimalaisia rannan, rannan... kaislanvarsien hölmöä heiluntaa eestaas, eestaas, järvellä sataa. Katso nyt mikä se paikka on, jossa koetat viihtyä, tukevaa kamaraa eivät jalkasi ole koskaan tunteneet, hiekkaa vai kalliota ei sen väliä, täällä jokainen talo sortuu ja uudestaan ja uudestaan se rakennetaan tuulen puhallettavaksi taivaan tuuliin järvellä sataa, kimalaiset eivät välitä enää mistään, käyvät suoraan kohti, kaislanvarret lävistävät sydämen, punnitsevat, julistavat tuomion järvellä sataa, loputtomia pisaroita täsmällisissä paririveissä, mieli huojahtelee yhä enemmän, kaikki tunteet ovat täällä, järvellä satavissa pisaroissa kimalaisissa, korret laulavat tuomiota ja se on suopea, kaikki jatkuu uudestaan, kaikki jatkuu uudestaan, järvellä sataa

TILA

Lattialankut narahtavat, murenevat, putoavat. Sielut pirstoutuvat, puristuvat paaleiksi, paalien pyramideiksi. Pilvet pinttyvät horisonttiin, leviävät kuin mustetahrat vyöryvät päälle, ja sinä olet siellä, silmäsi vielä hengittävät talo on sortunut, pilvet huutavat horisontti taipuu ilkeästi kukaan ei ymmärrä miksi. Kaikki järkevä on mennyt pois ei täällä ollutkaan.

Mistä tämä paikka on tullut, nämä hengittävät sielut, sortuneet talot, loputtomat huudot, mistä?

Sinä muistat kyllä, tuot Mielen takaisin, hengität kaiken paikoilleen niille sijoilleen, pilvet horisontin ylle lattialankut jalkojen alle, kuvittelet ympärillesi talon kukaan ei enää huuda, mikään ei murene, järki on täällä koska niin tahdot, ja mitä hyvänsä se onkin niin sielusi katsoo suoraan sitä kohti, ottaa vallan pois ja päästää irti, vapauttaa kaiken paikoilleen, omille juurilleen ja lentää, laajenee, palaa kotiin.

TÄHTI

Komeetta, ei, vaan kolme komeettaa häntineen yhdensuuntaisilla radoilla. Ja kaksi ankeriasta kaukana alapuolella kaislikon seassa ihan kylminä ja limaisina. Ja nämä viisi muodostavat kärjet viisisakaraisessa tähdessä, jonka alkuperä ei ole tiedossa. Tähti on tuntematon ja lyhytikäinen, silti kosmoksen rakenteeseen uurtunut eikä sattumalta.

Ankeriaat laulavat, kauniisti ne laulavat kaislikossa komeetat kiitävät mykkinä. Mutta vain hetken sillä tähti on jo poissa, edes pölyä ei jää jäljelle, ja merkitys on kadonnut tähden mukana. Enää suora viiva ankerioiden välillä ja taivaalla komeettojen yksinäinen kolmio, kukaan ei tiedä miksi geometria läpäisee kaiken läpikotaisesti, kukaan ei sitä ymmärrä.

Kolme hohtavaa häntää hiipuu hitaasti taivaalla. Ankerioiden kaunis duo laulaa kaislojen seassa niille todistusta. Koko maailma palelee, värinää sen jokaisessa jäsenessä, sen ontossa ytimessä,

ja sitten hiipuvat hännätkin häipyvät, haihtuvat, ankeriaat jatkavat lauluaan, tähti ei palaa.

KÄÄNTYMYS

Kynttelikkö, jokin siihen asetetuista kynttilöistä palaa ehkä ei, ehkä on jokin ikkunalauta jonkin ikkunalasin takana ehkä ei, ja juuri sinne kynttelikkö on asetettu. Mutta kyyneleet virtaavat, joittuvat, soistuvat, ja se on laki.

Tällä yksinäisyydellä, joka asuu näiden harmaiden lakeuksien varjoissa, ei ole nimeä. Tämän jalkojen alta löytyvän terävän kamaran alapuolella on kipua, joka pitää jatkuvasti haudata elävältä. Ja kun kaksien naamojen tanssi on käynyt mahdottomaksi, vain sota ja ei-kenenkään-maa ovat kaksistaan jäljellä.

Vaikka pimeään kuiluun lentäisi kuinka monta kultaista lintua, ei kuilun pimeys sillä katoa. Yksikään suojaisaan sopukkaan asetettu kynttelikkö ei kauaa valaise, ei lämmitä, vain sen aikaa että kyyneleet kimmeltävät hetken ennen kuin putoavat, kuin pommit ne alas satavat. Ne poraavat lattiaan reikää, ja me tiedämme mitä lattian alla kellarissa lymyää, ja silti kyyneleille ei tule loppua. Toivo on pieni olento, joka lentää sokean linnun selässä, ja sen linnun nimi on epätoivo.

Vihdoin mieli kääntyy pois ja kääntymisen hetkellä katoaa koko paikka. Kynttilät palavat tasaisesti, ikkunan takana tuulee, muutama vesinoro valuu pitkin ikkunalasia. Talossa on lämmintä, niin lämmintä, jokin ottaa sydämen syliin ja halua sisäpuolelta. Silmät sulkeutuvat, sisäänhengitys, uloshengitys, hiljainen hymy ja huokaus. On niin kirkasta, on niin lämmintä.

TERÄLEHTITALO

Laakson laidalla lentävien terälehtien talo. Sataa pisteleviä havunneulasia, on satanut jo viikkoja. Vihreitä virtaavia neulasuomia metsäpolkujen paikalla, niitä pitkin kulkee varjomaisia hahmoja päät kumarassa kohti terälehtitaloa. Talossa palaa valo, se on kirkas keltainen pyörre, ilon hiukkasista säteilevä, ei muuta sisällä talossa.

Talon ovi avautuu, valo syöksyy ulos, haihduttaa kumaravarjot tuulten teille ja kauemmas. Terälehdet lentävät ilmaan ryöppyävänä suihkuna, talo on poissa, lehdet leijailevat taivaalla sikin sokin havunneulasten seassa,

kunnes järjestäytyvät teräviksi kirjaimiksi, merkityspalasi, salaisen kielen sanoiksi.

Viesti on selkeä, laaksosta on lähdettävä. Kukkuloiden yllä kahdeksansakarainen tähti johdattaa, ottaa lähtijää kädestä. Lähtijä katsoo vielä kerran olkansa yli, näkee sinut, hymyilee, poistuu iäksi.

IV OSA

**OSUUTENI KESKUSTELUSSA ALVARON JA FERNANDON
KANSSA**

SUUNNITELMA

Aamu,

edessä päivä, tulevaisuus, elämä,

...enkä ajatellut kuolemaa, mutta kuolema kuitenkin,
johtopäätös jonka vetäminen on varmaa,
ja sen jälkeen...

...onko sillä todella jotain väliä tänä aamuna, nyt,
kun tulevaisuus vaatii valintoja ja päivä hengittää säädetyssä
rytmissä ja ajatukset rientävät kohti sitä mitä seuraavaksi,
ne ovat joka hetki puoli askelta tulevassa,
ne ovat tulevassa enkä ajattele kuolemaa joka heijastuu katseista
ja tuntuu tuulessa,
kuolemaa jonka haistaa sivukadun murenevasta tiiliseinästä tai mistä vain,
kuolemaa joka on jo saapunut ja tuhat kertaa koittanut.

Niin, tämä on aina ollut ohi, mitä tämä nyt sitten onkin,
tämä rikkinäinen elämänkaltainen nauhoite,
tämä solassa kimpoileva vanha kaiku,
tämä niin kutsuttu tie jonka ainut määränpää on...

...en ajatellut sitä, mutta kuitenkin...
ja kaupungit rakentuvat, sähkököt syttyvät, syntyväiset huutavat
ja kaikki huutavat ja aurinko kiittää tyhjyyden keskelle asetetun
sitovan voiman ympäri,
me auringon ympäri,
kuolema kaiken ympäri ja kaikki radat kiertyvät
kohti lopullista johtopäätöstään,
kohtaloa jonka täyttää jokainen.

SYKSY

Syksy, ja valossa valheet näkyvät,
nuo kaikkialle levinneet valheet,
valheet joilla naamioidutaan paetaan viilletään,
valheet jotka kertovat kivun nautinnoksi,
paon määränpääksi,
naamion itseksi.

Syksyn veitsi kuorii nuo valheet ja paljastaa
sisämaailmaan pesiytyneet pilvet,
ne satavat pistelevää happoa ja heittävät häiriintyneitä varjoja,
niiden alla tie eteenpäin on lapiollinen pellon laitaan viskattua soraa,
ja jokainen askel matka kuilun pohjalle.

Tulit jälleen syksy, ja riisuit mielen valosi pistoilla,
paljastit mitä naamioiden takana vaalitaan pimeässä,
ja silti et näyttänyt mitään,
vain riisuit ja jätit yksin,
pelkästään riisuit etkä kertonut minne katsoa,
miten olisit edes voinut, olithan vain syksy,

ja niinpä se olet sinä, joka riisutaan nyt, sinä katoavan hetken väri!
Sinun puolinaiset paljastuksesi ja tyhjä valosi jonka piirissä
ei kukaan ole koskaan todella oivaltanut mitään,
se paljastuu nyt siksi mitä se on, vain syksyksi,
ei miksikään muuksi.

MAAILMA JA ÄÄNI

Hän syntyi valheelliseen maailmaan omasta tahdostaan,
muuttui valheeksi itsekin,
tarvittaessa päälle puettavien aivopukujen rivistöksi.

Kuunnellessaan maailmaa ei enää kuullut ääntään,
alkoi matkia, muuttua siksi mitä kuuli,
pian kadotti loputkin.

Kaiken yllä kalvojen kerros,
tietoinen huomio ei enää tietoista,
tunto lähes kadonnut.

Maaailma pelkkä kalvoihin piirrettyjen
loputtomien lokeroitten joukko,
niiden variaatiot ohuen elämän ainut aihio.

Aamusta iltaan ja yöhön ja unissaan ja kuvitelmissaan hän
pompahteli paikasta A paikkaan B ja sieltä edelleen
valheiden ääriin,

kunnes jokin pysäytti hänet,
ääni joka ei ollut koskaan kadonnut,
eikä hän ollut enää minä.

AIVAN NIIN

Olemme kolmesti omaan näppäryytemme sortuneet,
kolmesti kaiken todellisen kieltäneet,
kolminkertaisesti todellisuudesta erkaantuneet.

Itseyden maailma,
aistimaailma,
sanojen maailma.
Ja ihminen syntyi vasta sanoista.

Tie takaisin on nykyisin pelkkiä merkkijonoja,
menetelmiä ja uskoa,
ja se on väärä tie,
sillä *takaisin* on pelkkää pötyä.

Mutta mitä siitä,
väärääkin tietä vain harvat haluavat,
ajattelijan sisällä sähkö kiittää vimmaisista ratoja eikä sisällä ole muuta,
vain nuo väliaikaiset sähköradat vailla vaunuja tai ohjaajaa,
vailla minkäänlaista määränpäättä.

Niin, ei tämä koko paikka ole paljoa mitään,
tähdet kaartuvat radoillaan ja molekyylit tietenkään,
ja aikavirtojen jatkumo ja sitä ja tätä ja niin edelleen,
voisin kirjoittaa tähän mitä tahansa ja kirjoitankin.
Kirjoituksen taustalla oleva ääneni on sähkökudelma sekin,
ja se kimpoilee lyhyen hetken luisen kammion sisäpuolella ja sytyttää sinne
muutaman lampun palamaan.

Ja kerran tulee hetki,
jolloin kaikki lamput sammuvat,
eivätkä syty enää uudestaan.

OLEMATON HETKI

Kolmetoista vuotta kuivuneita ruohotasankoja ja harmaanruskeaa soraa,
terävänä pistelevää soraa ja verta joka virtaa ja hyytyy ja taas virtaa,
tai oikeastaan kauemmin, paljon kauemmin,
alusta asti,
en vain ollut ehtinyt huomata tilannetta,
en ollut halunnut,
olin sulkenut sen silmiltäni silmiäni ollessa kaiken aikaa auki.

Se oli mieletön retki, järjetön vaellus,
sisäänpäin kääntynyt pimeä joka koettiin syvemmällä kuin
vatsaontelon uumenissa lymyävät tunteet,
nuo raskaat ja happamat kyynelten äidit,
esivanhemmilta pakolla perityt,
tiukkaan pinttyneet ja kiinnipalaneet.

Paljon syvemmällä se matka tehtiin,
syvemmällä kuin atomien salatut ulottuvuudet
ja niiden aavana värähtelevät autiudet,
syvemmällä kuin ajan alun ajaton ahjo,
ja vielä sitäkin syvemmällä.

Yksi oli muuntunut monen retkikunnaksi,
ja se esitti muuta, mutta se vihasi itseään matkansa tähden,
pohjattomasti se vihasi.
Se sylki ja puri ja löi itseään kaikin mahdollisen tavoin,
ja pahempaa, paljon pahempaa,
ja tätä jatkui kauan,
kaiken ajan se oli tätä varten tehnyt,
vain tätä ja silmitöntä pakoa ja muutamaa mieletöntä haavetta varten,
ja hajaannus ja väkivalta yltyivät eikä yksi koskaan oppinut näkemään,
koskaan se ei saapunut perille eikä koskaan parantunut,

etkä sinäkään niin tee, koska et edes lähtenyt matkaan.
Et voi parantua, koska et koskaan ole ollut sairas.
Se olet sinä joka sen kaiken näet, mutta se mitä näet ei ole sinä,
eikä näkemäsi ole kertaakaan koskettanut sinua millään tavalla,
ei milloinkaan edes hipaissut.

Tiedon palautuessa muistiin kaikki muuttuu, koko matka muuttuu,
hajaannus katoaa, sota katoaa, havainnot oikenee ja todellisuus syleilee
ja ottaa omansa omakseen,
mutta kun se on jo ohi, juuri nyt, on aina ollut, aivan niin.
Mitä siitä vaikka yksi onkin kerta kaikkiaan kaikki,
jokainen hiekanjyvä ja päättynyt keskustelu ja lattialle pudonnut lomake,
jokainen repliikki ja aivan koko näytelmä ja sen jokainen muunnelma,
niin, mitä siitä,
se on jo ohi ja täällä me edelleen katselemme,
yksi katselee lukemattomin erilaisin silmin ja vihaa itseään salaa
järjettömän hetken ajan,
hetken jolloin näyttää siltä että mahdoton on tapahtunut,

ja se vihaa itseään ja vihaa itseään ja naamioi vihansa
ehkä iloksi ehkä järkevyydeksi,
tai ehkä se ei viitsi naamioida sitä ollenkaan
ja vain juoksee vihaansa karkuun,
ja silti se koettaa vihaansa rakastaa ja sanoo ettei se ole vihaa ollenkaan,
ja se hymyilee mennessään koska ei muutakaan voi,
voi onnetonta, voi mielipuolta,
kuinka se jaksakaan, kuinka se viitsiikään,

mutta se et ole sinä.
Näin ei ole vaikka esitys on vakuuttava,
näytös vahva ja näyttelijät upeita.
Se on väärä yksi,
karkuun päässyt ajatus joka kasvoi isoksi,
jotain mille ei tajuttu nauraa ajoissa,

mutta ei koskaan ole liian myöhäistä,
ei ollenkaan,
eikä sitä koskaan ole edes ollut olemassa,
ei oikeasti,
muistinhan jo sanoa sen kolmesti,
muistinhan?

NAG HAMMADI (ON MY MIND)

MUSTAVALKOINEN YÖ

1.

Ja me pelkäsimme koska yö oli laskeutunut, ja se yö oli päättymätön ja musta ja kamala, eikä yhtään missään ollut yhtään ketään joka olisi päässyt sitä yhtään minnekään karkuun, mutta vielä oli aikaa, me sanoimme, vielä ehtisimme kääntää ajan pyörän suuntaa. Jos vain emme luopuisi toivosta ja tahtoisimme riittävän kovasti niin voisimme muuttaa kaiken, vaikka tiesimme hyvin ettei ollut muuta kuin yö, että oli aina ollut pimeää, että itseyydesämme asui yön sydän, sen suojeleja ja tekijä,

mutta tuo tieto oli tukahdutettu ja kielletty, sen päälle oli pystytetty värikäs kulissi ja kulissin edessä esitettiin verratonta näytelmää, ja vain valkeus tiesi että yö oli kauan sitten ohimenneen ajatuksen häilyvä kuvajainen ja vielä sitäkin vähemmän.

2.

Olimme kutsuneet yön yllemme ja paenneet sitä tänne, missä sitä ei pakoon pääse, tänne missä se näyttää pyörteilevän tuolla ulkopuolella värikkäiden varjojen loputtomana kulkueena, ja me piileskelemme yön sisällä pieninä havaitsevien pisteiden määrättömänä joukkona, piileskelemme ja juoksemme varjojen perässä, varjoja karkuun, varjoihin täysin sulautuneena me juoksemme ja unohdamme että kaikki on yhtä ja samaa yötä, sitä jonka olemme itse yllemme kutsuneet,

eikä elävää valkeutta muista kukaan, eikä elävää valkeutta tahdo kukaan,

sillä sitä me pelkäämme enemmän kuin mitään muuta, enemmän kuin varjoja ja yötä, ja niin me pakenemme yhdestä yöstä toiseen varmoina siitä että jos pysähdymme hetkeksikin, niin valkeus tulee ja vyöryy päällemme ja ottaa yön yltämme ja laittaa meidät katsomaan sitä silmästä silmään ja sitten hävittää meidät lopullisesti ja kokonaan.

3.

Olimme tehneet yön valkeutta vastaan, ja siksi oli aina pimeää, ainainen yö, mutta se oli meidän yömmä, me sanoimme, ainut mitä meillä oli jäljellä, ja niin me ponnistelimme kohti parempaa jonka emme uskoneet koskaan saapuvan, tai väitimme itsepintaisesti että oli aamu ja valoisaa vaikka vain varjot ja pimeä kieppuivat ympärillämme, tai sitten luovutimme ja halusimme unohtaa vaikka unohdus oli vain yksi varjo lisää, tai vain lakkasimme välittämästä ja kuljimme tahdottomina eteenpäin pitkin tietä joka vei ei-minnekään,

eikä kukaan ymmärtänyt ettei yötä otettaisi meiltä väkisin pois, että saisimme pitää sen niin kauan kuin tahdoimme. Mutta kun aika tulisi ja tahtoisimme toisin oli yö kohdattava ja nähtävä se sellaisena kuin se oli, oli annettava jokainen varjo valkeudelle jonka syleilyssä jokainen niistä haihtuisi, oli sallittava valkeuden olla jälleen sitä mitä olimme ja annettava se jatkuvasti pois kaikille muille jotta saisimme sen itse pitää,

ja silloin varjot syttyisivät palamaan ja ne tanssisivat vielä viimeisen kerran ja valkeus hehkuisi kirkkaana kaikkien varjojen lävitse ja sen valkeuden hehkussa yön sydän lakkaisi isku kerrallaan lyömästä ja yö vähenisi ja katoaisi kuin ohikiitänyt uni, ja me tietäisimme jälleen, ettei koskaan ollut ketään joka olisi elävän valkeuden unohtanut, ettei koskaan ollut ketään joka ei elävää valkeutta olisi tahtonut, ettei mitään muuta ollut koskaan ollutkaan, ei kerta kaikkiaan mitään.

AUTIOMAA

Olemisessani on kaikki.

Vaikka kelluisin yksin tyhjyydessä aikakausien ajan,
rakkaus sisälläni olisi tarpeeksi ja enemmän.

Ja sitten on tämä autioma.

Hauras hahmo seisoo sen keskipisteessä,
keskipisteen nimi on minä,
mutta se en ole minä.

Kaikki huomio virtaa autiomaan yksinäisyyteen,
autiomaan vaivat piinallisia ja loputtomia,
jokainen vastaantulija onneton surullinen ja peloissaan,
ainut tie eteenpäin taistelu ja sota.

Kauhua kasvavat autiomaan kuivat lakeudet,
kyynelsateet putoilevat ja uurtavat tomuun uomansa,
ja autiomaassa ainut määränpää on juuri se,
autioma, ei muuta.

Jos vain näkijä havahtuisi unohduksensa keskeltä.

Jos vain havahtuisi ja kuulisi taas katoamattoman kirkkauden äänen.

Jos vain sitä ääntä kuuntelisi vaikka mitä kauhuja eteen tulisi,
niin autioma ja autiomaan taakse piilotettu pimeä haihtuisivat
kirkkauden ääneen,
pala kerrallaan siihen haihtuisivat,

ja kaikki jäisi jäljelle.

RAKKAUS, AIVAN NIIN

Kaikkein tärkeimmän pariin,
mikset siihen palaisi?
Siihen ainoaan tärkeään
hiljaisuuden portin kautta.

Mitä tämä kaikki muu lopulta on?
Nämä kuvajaiset, äänten pirstaleet,
ohikiitävät hetket, koko maailma?
Lopulta jokainen makaa raatona tien varrella,
poispyyhkiytyneenä kaikki,
mikään ei palaa takaisin.

Ja kaikkein tärkein on olemassa edelleen,
se on olemassa aina.

Unohduksesta huolimatta, yhtään mistään
huolimatta se on olemassa aina,
ja voit astua siihen koska tahansa
hiljaisuuden portin kautta.

LIEKKI

1.

Hiekkaa, aavikko, yö.

Tähdet, sytytetyt tulet, väreilevä lämpö.

Ihmisiä, eläimiä, henkiä kokoontunut suojaisaan notkelmaan,

ja ihmiset tanssivat, joku laulaa,

eläimet liikehtivät ääntelevät merkkejään,

henget leijuvat, puhuvat kieltä jota muut eivät kuule, vaistoavat vain,

ja silti on täysin hiljaista,

Liekki sen kaiken keskellä,

se on kirkas ja kuuma, ei häikäise ei polta,

se virtaa tuolta puolen ottaa yhden tanssijoista syliinsä ja kertoo,

muistuttaa.

2.

Työläisrivistö eläntehtaan pihalla. Asento! Lepo! Aikatauluun sidottu rahakratia sanoo mars! Liukuhihna on kone helvetistä, veitset nousevat ja laskevat, jakavat paloitetua kuolemaa. Ulkona mielenvikaiset pedot louskuttavat suut odottavat, luonnon kiertokulku äiti maan kamaralla,

ja Liekki sen kaiken yllä, kukaan ei sitä näe ei kuule, kärsimys sikiää, unohdus leviää, painajainen hallitsee.

3.

Katu joka ei pääty edes horisontissa. Ihmispurot ja kuhisevat valtatie kuin loputtomat vyyhdet näkyjä ja lihaa. Yhdessä kulmauksessa hän ja toinen, valo on paljastunut, he kättelevät ja se tarkoittaa jotain, se on merkki sydämet ovat muuntuneet aikeet vaihtuneet, kaistale mustaa savua on poissa pala kauhua kadonnut,

ja Liekki sydänten sisällä käsien välissä hehkuu, hallitsee.

4.

Ruumiinvalvojaiset jo miljardeja vuosia kestäneet. Salatusta sydäimestä purkautuivat kauhun vuosituhannet, joille kukaan ei voinut mitään.

Sitten kaksi aikaa päällekkäin samassa paikassa, kaksi vaihtoehtoista näkyä, joista molemmat unta.

Toinen maailma oli kuolleena syntynyt. Hetkeäkään se ei koskaan hengittänyt. Hautakuoppa oli ollut alusta asti valmis, madot malttamattomia ja saattue odottamassa,

ja Liekki joka hetki vierellä, ei hetkeksikään poistunut paikalta. Se odotti kärsivällisesti, muistutti, näytti toisen kaikkeuden,

kunnes sydän muuntui, mieli kääntyi, alkukoti paljastui.

5.

Liekki on kirkas ja kuuma, ei häikäise ei polta.

Se on, on aina ollut.

Autuuden alkemia on sen alku ja loppu,
sen viesti on tieto joka on totuus ja tehtävä.

Se on loputon hellä syli ekstaasin pakahdus,
eikä kukaan ole ollut siitä osattomana,
ei koskaan sylistä poissa.

Ja Liekki palaa sitä ei tarvitse löytää ei sytyttää.

Se palaa muistuttaa kutsuu nyt.

Se on kallio jolle rakentaa, meri joka syleilee,
tuuli joka suutelee, tuli joka valaisee.

Olevan Liekki valon Liekki ainut mitä on,
ainut mitä olemme koskaan olleet.